DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

18 listopada | Nr. 32 | Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

709.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 listopada 1935 r.

o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Na cele równowagi budżetowej wprowadza się specjalny podatek od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

Art. 2. (1) Specjalnemu podatkowi podlegają wynagrodzenia, wypłacane przez:

1) Skarb Państwa i Skarb Śląski;

2) państwowe: monopole, banki, przedsiębiorstwa, fundusze, zakłady i instytucje;

3) związki samorządu terytorjalnego, związki międzykomunalne (celowe), oraz przedsiębiorstwa, banki, zakłady i instytucje tych związków, Związek Rewizyjny Samorządu Terytorjalnego, komunalne kasy oszczędności i banki komunalne;

4) związki samorządu gospodarczego i zawodowego oraz przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje tych związków;

5) prawno-publiczne zakłady ubezpieczeń;

6) Bank Polski.

(2) Za wynagrodzenia w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach wraz z dodatkami i w naturze, jakie płatnik uzyskuje: z tytułu diet poselskich i senatorskich, z tytułu stosunku służbowego, z tytułu najmu pracy, z tytułu udziału w zarządach związków prawa publicznego, z tytułu udziału we wszelkiego rodzaju radach, komitetach, komisjach i t. p., z tytułu spełniania funkcyj kontrolnych z ramienia władz nadzorczych, albo też z tytułu prawa do emerytury, renty, pensji lub zaopatrzenia, — bez względu na rodzaj i nazwę tych wynagrodzeń.

(3) Za wynagrodzenia osób, pełniących służbę poza granicami Państwa, uważa się uposażenie zasadnicze, a jeżeli chodzi o pracowników kontraktowych, — jedną trzecią część ich wynagrodzenia umownego.

(4) Rozporządzenie Rady Ministrów ustali, jakie świadczenia w naturze będą podlegały specjalnemu podatkowi, oraz zasady obliczania wartości tych świadczeń.

Art. 3. Specjalnemu podatkowi nie podlegają:

1) a) wolne od państwowego podatku dochodowego oraz od opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych wynagrodzenia, których łączna suma bez jakichkolwiek potrąceń, wypłacana przez poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję i t. p., nie przekracza 100 zł miesięcznie, i b) wynagrodzenia podlegające tym obciążeniom lub niektórym z nich, jeżeli łączna suma tych wynagrodzeń bez jakichkolwiek potrąceń, wypłacana przez poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję i t. p., nie przekracza 110 zł miesięcznie;

2) zaopatrzenia weteranów powstań narodowych oraz wdów po nich;

3) zaopatrzenia b. skazańców politycznych oraz pozostałych po nich wdów i sierot;

4) pensje, przywiązane do orderu wojennego „Virtuti Militari" oraz do odznaki Krzyża Zasługi za Dzielność;

5) zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych oraz wyjątkowe zaopatrzenia nie oparte na innych tytułach prawnych;

6) zaopatrzenia inwalidzkie, przysługujące z mocy ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31);

7) świadczenia i zaopatrzenia z tytułu ubezpieczeń społecznych i opieki społecznej, z wyjątkiem rent z tytułu ubezpieczenia pracowników umysłowych, unormowanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) wraz z późniejszemi zmianami.

Art. 4. Za podstawę ustalenia stopy procentowej i obliczenia specjalnego podatku przyjmuje się łączną sumę wszelkich wynagrodzeń, wypłacanych przez poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję i t. p. w ciągu miesiąca, bez jakichkolwiek potrąceń. Jeżeli jednak wskutek przypadającego dnia świątecznego na normalny dzień wypłaty następuje w jednym miesiącu wypłata stałego miesięcznego wynagrodzenia za dwa miesiące, to dla celów ustalenia stopy procentowej i obliczenia specjalnego podatku wynagrodzenie za każdy miesiąc traktuje się jako wypłacone w normalnym miesiącu wypłaty.

Art. 5. (1) Specjalny podatek pobiera się drogą potrącenia przy wypłacie wynagrodzeń według następujących skal:

1) przy wynagrodzeniach, wolnych od państwowego podatku dochodowego oraz od opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia, wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
1	100	150	7
2	150	200	9
3	200	250	10
4	250	500	11
5	500	1.000	14
6	1.000	2.000	17
7	2.000		25

2) przy wynagrodzeniach, od których opłaca się państwowy podatek dochodowy, opłaty emerytalne lub składki na rzecz ubezpieczeń społecznych albo też niektóre z tych obciążeń:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia, wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
1	110	165	5½
2	165	220	7
3	220	560	8
4	560	2.350	10
5	2.350		15

(2) Jeżeli płatnik uzyskuje wynagrodzenie w pieniądzach i w naturze, specjalny podatek nie może przekraczać 25% wynagrodzenia pieniężnego.

(3) Specjalny podatek należy potrącać w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po potrąceniu specjalnego podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu specjalnego podatku przypadającego na ten stopień. Jeżeli z wynagrodzenia po potrąceniu specjalnego podatku pozostałaby kwota mniejsza niż najwyższe wynagrodzenie niepodlegające specjalnemu podatkowi, — należy specjalny podatek potrącić tylko w wysokości nadwyżki ponad to najwyższe wynagrodzenie.

(4) Jeżeli ta sama władza, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucja i t. p. wypłaca tej samej osobie dwa lub więcej wynagrodzeń, z których jedne wolne są od państwowego podatku dochodowego oraz opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych, inne zaś podlegają tym obciążeniom lub niektórym z nich, to do wynagrodzeń wolnych od wszystkich wymienionych obciążeń stosuje się skalę, określoną w ust. (1) pkt. 1), do wynagrodzeń zaś pozostałych — skalę, określoną w ust. (1) pkt. 2),

przyczem wysokość stopy procentowej podatku w każdej skali ustala się na podstawie łącznej sumy obu rodzajów wynagrodzeń. Przepisy ust. (3) stosuje się tu odpowiednio przy uwzględnieniu stopy i wysokości dochodu, przewidzianych w ust. (1) pkt. 1).

Art. 6. Specjalnemu podatkowi podlegają wynagrodzenia:

1) wypłacane w czasie od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 31 grudnia 1937 r. bez względu na to, za jaki czas wynagrodzenia te przypadają;

2) wypłacane za czas od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 31 grudnia 1937 r. bez względu na czas wypłaty.

Art. 7. (1) Obowiązek potrącania specjalnego podatku ciąży na władzach, urzędach, przedsiębiorstwach, zakładach, instytucjach i t. p., wypłacających wynagrodzenia.

(2) Potrącone kwoty należy wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie do dnia siódmego miesiąca kalendarzowego, następującego po miesiącu podatkowym, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według ustanowionego przez Ministra Skarbu wzoru, lub odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Art. 8. Postępowanie w sprawach specjalnego podatku podlega przepisom ordynacji podatkowej, a w szczególności przepisom, dotyczącym państwowego podatku dochodowego, pobieranego według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 9. (1) Należności z tytułu specjalnego podatku wpływają w całości do Skarbu Państwa.

(2) Do kwot specjalnego podatku nie mogą być pobierane żadne dodatki, ani na rzecz Skarbu Państwa ani też na rzecz związków samorządowych.

(3) Przysługujące z mocy szczególnych przepisów zwolnienia od podatków nie mają zastosowania do specjalnego podatku, pobieranego na zasadzie dekretu niniejszego.

Art. 10. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1935 r. Nr. 82, poz. 503).

710.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 listopada 1935 r.

w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

I. Obniżenie komornego.

Art. 1. (1) Na okres od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 30 listopada 1937 r. obniża się podstawowe komorne mieszkań i lokali, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, według następujących zasad:

a) dla mieszkań 3-izbowych (2-pokojowych) i mniejszych . . . . . o 15%,

b) dla mieszkań większych oraz lokali przemysłowych i handlowych . . . . . o 10%.

(2) Komorne za przedmiot najmu, który lokator w całości lub w części oddał w podnajem, ulega obniżeniu w tym samym stosunku co komorne płacone przez lokatora.

(3) Nie ulega obniżeniu komorne, którego wysokość została ustalona w umowie, zawartej w myśl art. 3 ustawy o ochronie lokatorów.

Art. 2. (1) Komorne w budynkach, nie podlegających ustawie o ochronie lokatorów, a należących do Skarbu Państwa, banków państwowych, związków samorządu terytorjalnego, zakładów ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj prawa publicznego, obniża się na okres od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 30 listopada 1937 r. według następujących zasad:

a) dla mieszkań 3-izbowych (2-pokojowych) i mniejszych . . . . . o 15%,

b) dla mieszkań 4-izbowych (3-pokojowych) i większych . . . . . o 10%.

(2) W domach, należących do zakładów ubezpieczeń społecznych, obniżenie, przewidziane w pkt. a) i b) ustępu poprzedzającego, następuje w stosunku do komornego płaconego za grudzień 1934 r.

II. Zmiana ustawy o ochronie lokatorów.

Art. 3. W ustawie z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 skreśla się wyrazy: „zawartych w dzielnicowych ustawach cywilnych";

2) w art. 2:
uchyla się przepis zdania drugiego punktu b) ustępu pierwszego oraz przepis ustępu drugiego;

po przepisie oznaczonym literą k) dodaje się przepisy l), m), n) i o) o następującem brzmieniu:

„l) mieszkania, złożone z sześciu pokojów i większe oraz mieszkania mniejsze powstałe z przebudowy tych mieszkań, dokonanej po dniu 1 grudnia 1935 r.;

m) lokale przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych z wyjątkiem lokali zajętych przez przedsiębiorstwa, które w myśl ustawy o państwowym podatku przemysłowym zostały zaliczone na rok 1935 do przedsiębiorstw przemysłowych VII i VIII kategorji lub przedsiębiorstw handlowych IV kategorji;

n) budynki lub ich części, których najem ukończy się po dniu 31 grudnia 1937 r.;

o) mieszkania w domach fundacyj, dostarczających tanich i higjenicznych mieszkań niezamożnej ludności. O tem, czy dana fundacja odpowiada warunkom przepisu niniejszego rozstrzyga Minister Opieki Społecznej według swobodnego uznania.";

3) w art. 6:

ustęp 5 skreśla się;

ustęp 6 otrzymuje brzmienie: „Na żądanie właściciela domu lub lokatora komorne płatne będzie w ratach miesięcznych.";

4) rozdział III otrzymuje tytuł następujący: „Odstąpienie wynajmującego od umowy najmu.";

5) w art. 11:

ustęp 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wynajmujący może odstąpić od umowy najmu tylko wtedy, gdy istnieje ważna przyczyna.";

w ustępie 2 litera e) skreśla się wyrazy: „na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. o łączeniu się spółdzielni (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 265)";

w ustępie 2 litera g) otrzymuje brzmienie następujące:

„g) jeżeli w celu przystąpienia do budowy pomieszczeń mieszkalnych konieczne jest zniesienie lub przerobienie budowli, wynajmujący winien udowodnić konieczność usunięcia lokatora i może wypowiedzieć najem rzeczy najętej lub jej części (przynależności) w terminie trzymiesięcznym, przyczem następuje odpowiednie zmniejszenie komornego, jeżeli wypowiedziano tylko część przedmiotu najmu; wynajmujący winien zwrócić lokatorowi koszty przeprowadzki w wysokości jednomiesięcznego komornego oraz zapłacić tytułem odszkodowania sumę sześciomiesięcznego komornego, a jeżeli przedmiot najmu stanowi mieszkanie złożone z jednego lub dwóch pokojów — sumę rocznego komornego;";

w ustępie 2 litera h) skreśla się wyrazy: „ustawowym, a co najmniej", a wyraz „przesiedlenia" zastępuje się wyrazami: „przeprowadzki w wysokości jednomiesięcznego komornego";

ustępy 5) i 6) skreśla się;

6) po art. 11 dodaje się przepis następujący:

„Art. 11[1]. Jeżeli na miejscu starej budowli ma być wzniesiona nowa budowla, właściwa władza administracji ogólnej może w wyjątkowym przypadku, uzasadnionym celowością odpowiedniego zabudowania tej części miasta, wydać orzeczenie, nakazujące lokatorom opróżnienie zajmowanych lokali w ciągu jednego miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia. Orzeczenie to wydaje władza po zatwierdzeniu planów nowej budowli oraz po wykazaniu przez wynajmującego, że w stosunku do lokatorów dopełnił świadczeń, przewidzianych w art. 11 ust. 2 lit. g), a dotyczących zwrotu kosztów przeprowadzki i zapłaty odszkodowania. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania orzeczenia. Przedmiotem odwołania nie mogą być zarzuty co do rodzaju i wysokości wyżej określonych świadczeń; spory w tych sprawach podlegają właściwości sądów powszechnych.";

7) w art. 13 zdanie trzecie zastępuje się zdaniami następującemi: „W razie wytoczenia przeciw lokatorowi powództwa o eksmisję, wynajmujący powinien zawiadomić o tem sublokatora pod rygorem bezskuteczności w stosunku do niego wyroku. Zawiadomienie następuje przez sądowe doręczenie odpisu pozwu. Sublokatorowi służy prawo przystąpienia do sporu w charakterze interwenjenta ubocznego po stronie lokatora.";

8) rozdział IV uchyla się;

9) rozdział V otrzymuje tytuł następujący: „Moratorjum mieszkaniowe.";

10) art. 23 otrzymuje brzmienie następujące:

„1) W sprawach o eksmisję może sąd, uwzględniając stosunki gospodarcze pozwanego, w szczególności pozostawanie jego bez pracy, odroczyć z urzędu lub na wniosek pozwanego termin opróżnienia przedmiotu najmu do sześciu miesięcy; jeżeli eksmisję orzeczono z przyczyny, przewidzianej w art. 11 ust. 2 lit. a), termin ten może być przedłużony na dalsze sześć miesięcy.

2) Wstrzymuje się z mocy samego prawa eksmisję z mieszkań jedno lub dwupokojowych, jeżeli orzeczono eksmisję z przyczyny, przewidzianej w art. 11 ust. 2 lit. a).

3) Eksmisja z mieszkań jedno lub dwupokojowych może być przez sąd wstrzymana, jeżeli bezrobotny otrzymał pracę i opłaca oprócz bieżącego komornego zaległe komorne w ratach, wynoszących 25% bieżącego komornego miesięcznego.

4) Dla zbadania stosunków gospodarczych pozwanego sąd ma prawo zbierać dowody z urzędu.

5) Jednocześnie z wstrzymaniem eksmisji sąd zawiadomi o tem właściwe publiczne biuro pośrednictwa pracy oraz zarząd gminny miejsca zamieszkania pozwanego.";

11) w art. 24 wyrazy: „państwowy urząd" zastępuje się wyrazami: „publiczne biuro";

12) rozdziały VI i VII uchyla się;

13) art. 27 uchyla się;

14) w art. 32 skreśla się zdanie drugie;

15) ilekroć w ustawie użyto wyrazy: „urząd rozjemczy do spraw najmu" lub „urząd rozjemczy", wyrazy te skreśla się.

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 4. Wypowiedzenie umów najmu mieszkań oraz lokali przemysłowych i handlowych, wyłączonych z pod ustawy o ochronie lokatorów z dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, nie może nastąpić na termin wcześniejszy, niż:

a) co do mieszkań — na dzień 30 czerwca 1936 r.;
b) co do lokali przemysłowych i handlowych — na dzień 30 września 1936 r.

Art. 5. (1) Sprawy, wniesione do urzędów rozjemczych do spraw najmu do dnia wejścia w życie dekretu niniejszego, a niezakończone w postępowaniu przed temi urzędami, zostaną przekazane właściwym sądom, które orzekać będą z uwzględnieniem już dokonanych przez urząd rozjemczy czynności i zebranego materjału.

(2) Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, określi zasady likwidacji urzędów rozjemczych do spraw najmu.

Art. 6. Obniżenie komornego, przewidziane w art. 1 i 2 dekretu niniejszego, nie powoduje zmiany podstawy wymiaru podatku od nieruchomości i podatku od lokali na rok 1935.

Art. 7. Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu, oraz do odpowiedniego przystosowania w tym celu zarówno numeracji poszczególnych rozdziałów i artykułów, jak i ich brzmienia.

Art. 8. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, a co do art. 2 — także innym właściwym ministrom.

Art. 9. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1935 r.

(2) Przepisy art. 1 i art. 3 — 7 nie obowiązują na obszarze województwa śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Marjan Zyndram-Kościałkowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1935 r. Nr. 82, poz. 504).

711.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 listopada 1935 r.

o podatku od lokali.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju lokale na obszarze gmin miejskich, z wyjątkiem lokali, wymienionych w art. 2.

Art. 2. Podatkowi od lokali nie podlegają:

1) kościoły, świątynie i lokale, przeznaczone wyłącznie na stałe domy modlitwy, należące do uznanych w Państwie wyznań religijnych;
2) lokale, zajmowane przez: urzędy państwowe lub samorządowe, instytucje naukowe, wyznaniowe, oświatowe i dobroczynne oraz szpitale, z wyjątkiem części tych lokali, odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim;
3) lokale lub ich części, zajęte przez zakłady przemysłowe (Cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym);
4) lokale w budowlach, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173), przez lat 10 od dnia chociażby tylko częściowego użytkowania tych budowli, jeżeli użytkowanie nastąpiło przed dniem 1 stycznia 1929 r., a przez lat 15, jeżeli użytkowanie nastąpiło po dniu 1 stycznia 1929 r.; przepis niniejszy nie odnosi się do lokali w gminach miejskich, zaliczonych do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), zmienionej rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976);
5) lokale:
   a) zajęte przez uwierzytelnionych szefów przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misyj zagranicznych tudzież funkcjonarjuszów, należących do uznanego personelu eksterytorjalnego wyżej wspomnianych przedstawicielstw i misyj,
   b) zajęte przez szefów oraz funkcjonarjuszów przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będących obywatelami państwa wysyłającego, oraz
   c) służące na potrzeby wymienionych przedstawicielstw, konsulatów i misyj;

   zwolnienia te będą przyznawane pod warunkiem wzajemności;
6) lokale niezajęte;
7) lokale mieszkalne jedno i dwuizbowe;
8) lokale trzyizbowe zajmowane przez bezrobotnych, jeżeli nie mają oni sublokatorów.

Art. 3. Do opłacania podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale.

Art. 4. (1) Podstawę wymiaru podatku na okres podatkowy stanowi faktyczne komorne z roku poprzedzającego okres podatkowy.

(2) Dla lokali niezajętych lub zajmowanych bezpłatnie w roku poprzedzającym okres podatkowy, podstawę wymiaru podatku stanowi wartość czynszowa z roku poprzedzającego okres podatkowy; wartość czynszową oblicza się w wysokości komornego, jakie uzyskanoby w razie wynajęcia lokalu, uwzględniając położenie budynku i jego przeznaczenie, wielkość lokalu i jego urządzeń oraz inne okoliczności, mające wpływ na wysokość komornego.

Art. 5. Stopa podatku wynosi:
1) dla lokali jedno, dwu i trzyizbowych — 8% podstawy wymiaru,
2) dla lokali czteroizbowych i większych—12% podstawy wymiaru.

Art. 6. (1) Podatek od lokali wymierza się na okresy dwuletnie; po raz pierwszy na lata 1936 i 1937.

(2) Zmiany wysokości komornego lub wartości czynszowej, przekraczające 10% wysokości ustalonej podstawy wymiaru (art. 4), powstałe w pierwszym roku dwuletniego okresu wymiarowego, powodują odpowiednią zmianę wymiaru na drugi rok tego samego okresu wymiarowego.

Art. 7. Podatek od lokali za każdy rok płatny jest w dwóch równych ratach półrocznych:
za I półrocze — do dnia 30 kwietnia,
za II półrocze — do dnia 31 października.

Art. 8. (1) Obowiązek podatkowy powstaje od początku następnego miesiąca po:
1) zajęciu lokalu,
2) utracie przez lokal zwolnienia z art. 3.

(2) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem miesiąca, w którym:
1) lokal opróżniono,
2) lokal uzyskał zwolnienie z art. 3.

(3) W miejscowościach, które uzyskały lub utraciły ustrój gminy miejskiej, obowiązek podatkowy powstaje albo wygasa od następnego miesiąca po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw odpowiednich aktów prawnych.

Art. 9. Wpływy z podatku od lokali dzieli się w sposób następujący:
1) 40% otrzymują gminy miejskie,
2) 34% otrzymuje Państwowy Fundusz Rozbudowy Miast,
3) 23% otrzymuje fundusz Kwaterunku Wojskowego,
4) 3% otrzymuje Skarb Państwa za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku.

Art. 10. Art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 23. Głównem źródłem dochodów Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast jest część wpływów z podatku od lokali oraz państwowy podatek od placów budowlanych.".

Art. 11. Podstawę wymiaru podatku na okres 1936 — 1937 od lokali, objętych art. 1 ust. (1) i art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), stanowi dwunastokrotne komorne za grudzień 1935 r.

Art. 12. Umarza się zaległości w podatku od lokali, przypadającym za czas do dnia 1 stycznia 1936 r. od jedno i dwu-izbowych lokali mieszkalnych.

Art. 13. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 14. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

(2) Jednocześnie uchyla się ustawę z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 718).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Marjan Zyndram-Kościałkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1935 r. Nr. 82, poz. 505).

712.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 listopada 1935 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 6 po wyrazach: „przypadających od związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 809)" wstawia się wyrazy: „a na obszarze województwa śląskiego — pod przepisy ustawy śląskiej z dnia 19 czerwca 1933 r. o zasadach gospodarki związków komunalnych oraz egzekucji roszczeń pieniężnych do związków komunalnych z tytułów prawno-prywatnych (Dz. Ust. Śl. Nr. 17, poz. 37)";

2) art. 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„Minister Skarbu może na wniosek Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu udzielać generalnych ulg w spłacie poszczególnych rodzajów należności Skarbu Państwa od związków samorządowych.";

3) w art. 13:

w ust. (1) po wyrazach: „Opieki Społecznej i Przemysłu i Handlu" wstawia się wyrazy: „oraz po jednym zastępcy przedstawicieli tych Ministrów";

po ust. (1) wstawia się jako ustęp (2) przepis następujący:

„(2) Uchwały Centralnej Komisji w sprawach, o których mowa w art. 14 ust. (2), zapadają w kompletach złożonych z 7 członków; w skład kompletu muszą wchodzić Przewodniczący lub Zastępca Przewodniczącego oraz przedstawiciele Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Opieki Społecznej lub ich zastępcy";

dotychczasowy ust. (2) oznacza się jako ust. (3);

4) w art. 14:

w ust. (2) punkt 3) otrzymuje brzmienie następujące:

„3) orzekanie ulg w spłacie zobowiązań związków samorządowych wobec Skarbu Państwa, funduszów państwowych, instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj publiczno-prawnych, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowego Banku Rolnego i banków komunalnych";

po ust. (2) wstawia się jako ust. (3) przepis o brzmieniu następującem:

„(3) Jeżeli orzeczenie Centralnej Komisji dotyczy sum z lokat instytucyj prawa publicznego w Banku Gospodarstwa Krajowego lub w bankach komunalnych, użytych zgodnie z przeznaczeniem na kredyty dla danego związku samorządowego, Centralna Komisja może postanowić, że orzeczona ulga stosuje się do tych lokat.";

w dotychczasowym ust. (3), który oznacza się jako ust. (4), skreśla się wyrazy: „z wyjątkiem województwa śląskiego" — kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „z tem, że w sprawach wymienionych w ust. (1) i w ust. (2) Centralna Komisja będzie właściwa dla obszaru województwa śląskiego, jeżeli ustawodawstwo śląskie wprowadzi komisję oszczędnościowo - oddłużeniową dla województwa śląskiego i podporządkuje ją Centralnej Komisji.";

5) w art. 18:

w ust. (1) w pkt. 1) wyrazy: „zawieszenie płatności odsetek na okres do lat 3" zastępuje się wyrazami: „odroczenie, bądź zwolnienie od płatności odsetek na okres do lat 5", a wyrazy: „obniżenie oprocentowania wierzytelności zabezpieczających wypuszczone przez Bank Gospodarstwa Krajowego i banki komunalne papiery procentowe, nie może być przewidziane na okres dłuższy, niż na lat 5" — skreśla się;

w ust. (1) w pkt. 3) wyrazy: „wierzytelności zabezpieczonych hipotecznie" zastępuje się wyrazami: „wierzytelności zabezpieczonych hipoteką umowną";

w ust. (2) wyrazy: „zobowiązań wobec Skarbu Państwa, zobowiązań wobec instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz" — zastępuje się wyrazami: „objętych art. 14 ust. (2) pkt. 3)";

dodaje się nowy ustęp (3) o brzmieniu następującem:

„(3) W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych szczególną sytuacją związku samorządowego, Centralna Komisja może — po wszczęciu postępowania oddłużeniowego — na wniosek komisji zawiesić jednorazowo na okres do 6 miesięcy egzekucję zobowiązań prywatno-prawnych, z wyjątkiem zobowiązań z tytułu pożyczek zagranicznych i samorządowych pożyczek emisyjnych.";

6) w art. 20 w ust. (1) i w art. 21 w ust. (1) wyrazy: „3 miesięcy" zastępuje się wyrazami: „4 tygodni";

7) w art. 20 zamiast ustępów (2) i (3) wstawia się ustęp o brzmieniu następującem:

„(2) W przypadku zgłoszenia sprzeciwu plan oddłużenia będzie rozpatrzony przez Centralną Komisję. Centralna Komisja bądź zatwierdza plan oddłużenia, bądź ustala nowy plan oddłużenia. Centralna Komisja może zatwierdzić plan oddłużenia tylko wówczas, jeżeli wierzyciele sprzeciwiający się reprezentują nie więcej niż 1/4 sumy wierzytelności, objętej planem oddłużenia."; dotychczasowy ust. (4) oznacza się jako ust. (3);

8) w art. 22 w ust. (2) wyrazy: „wobec Skarbu Państwa, zobowiązań wobec instytucyj ubezpieczeń społecznych" zastępuje się wyrazami: „zobowiązań objętych art. 14 ust. (2) pkt. 3)";

9) art. 24 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 24. Postępowaniem oddłużeniowem w myśl art. 17—23 objęte będą zobowiązania finansowe związków samorządowych i ich zakładów i przedsiębiorstw, powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r.";

10) art. 25 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 25. (1) Decyzja Centralnej Komisji, powzięta w myśl art. 14 ust. (2) pkt. 3) oraz prawomocny plan oddłużenia stanowią plan obsługi długów związku samorządowego.

(2) Związki samorządowe obowiązane są do corocznego wstawiania do budżetów zwyczajnych sum, przewidzianych planem obsługi długów.

(3) Należności objęte planem obsługi długów mają pierwszeństwo zaspakajania przed zobowiązaniami, zaciągniętemi przez związek samorządowy po wszczęciu postępowania oddłużeniowego.

(4) Władza nadzorcza na wniosek wierzyciela może dochody związku samorządowego z określonych źródeł przeznaczyć w potrzebnej wysokości na spłatę sum, przewidzianych w planie obsługi długów; dochody te będą wolne od zajęć za jakiekolwiek zobowiązania związku samorządowego.

(5) Przełożeni związków samorządowych odpowiadają służbowo i materjalnie za zawinione przez nich szkody i straty poniesione przez wierzycieli z powodu niewykonania planu obsługi długów.";

11) część III oznacza się jako część V, a przed nią wstawia się jako część III i część IV nowe przepisy o brzmieniu następującem:

„Część III.

Art. 31. W art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o utworze-

niu komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego oraz o częściowej zmianie ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych i częściowej zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 448), zmienionym ustawą z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 329), wprowadza się zmiany następujące:

1) po ust. 1 dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„Związkom samorządowym, objętym postępowaniem oddłużeniowem na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych, mogą być całkowicie lub częściowo umarzane pożyczki, o których mowa w ust. 1. W związku z postępowaniem oddłużeniowem — w okresie do dnia 31 marca 1941 r. mogą być również z ogólnych środków komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego udzielane zapomogi centralnym zrzeszeniom samorządowym oraz instytucjom finansowym, powstałym z udziałów związków samorządowych, a to do wysokości połowy corocznych wpływów funduszu.";

2) w ustępie ostatnim wyrazy: „przy udzielaniu pożyczek i bezzwrotnych zapomóg, określonych w ust. 1" zastępuje się wyrazami: „przy udzielaniu i umarzaniu pożyczek oraz przy udzielaniu bezzwrotnych zapomóg, określonych w ust. 1 i 2".

Część IV.

Art. 32. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu unormuje w drodze rozporządzenia zasady tworzenia, prowadzenia i znoszenia przedsiębiorstw związków samorządowych i międzykomunalnych. Rozporządzenie to określi w szczególności rodzaje i charakter przedsiębiorstw samorządowych oraz ich stosunek do administracji związków samorządowych bądź międzykomunalnych, poza tem zaś ustali sposób tworzenia kapitałów i funduszów w przedsiębiorstwach oraz administrowania niemi, jak również sposób układania ich budżetów, prowadzenia rachunkowości i kasowości oraz układania bilansów.";

12) artykuły: 31, 32 i 33 otrzymują numerację kolejną: 33, 34 i 35.

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Spraw Wewnętrznych, Ministrowi Skarbu, Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Opieki Społecznej — każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 3. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Przepisów art. 1 pkt. 6 nie stosuje się do spraw, w których przed wejściem w życie dekretu niniejszego zostały uchwalone przez komisje plany oddłużenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Marjan Zyndram-Kościałkowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Opieki Społecznej: *Wł. Jaszczołt*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1935 r. Nr. 82, poz. 506).

713.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 listopada 1935 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 973) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 3 dodaje się ustęp 4 w brzmieniu:

„(4) Po ustaleniu warunków, na jakich instytucje wierzycielskie muszą zawierać układy z dłużnikami (ust. (2)), Minister Skarbu późniejszem rozporządzeniem może zmienić te warunki, postanawiając zmianę wcześniej zawartych układów, z tem, że zmienione warunki, oznaczone przez Ministra Skarbu, wstępują z mocy samego prawa w miejsce dotychczasowych postanowień układów, zawartych przez instytucje wierzycielskie z dłużnikami. Zmiana układu obowiązuje wszystkie osoby odpowiedzialne za wierzytelności objęte układem, w szczególności obowiązuje poręczycieli. Minister Skarbu władny jest również zmienić warunki umów w zakresie pomocy Skarbu Państwa, zawartych przez Bank Akceptacyjny z instytucjami wierzycielskiemi.";

2) w art. 9 cyfrę „100.000.000" zastępuje się cyfrą „200.000.000";

3) w art. 14 w pkt. 5) kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy następujące: „oraz wszelkie pisma, sporządzone w związku z przejęciem przez Bank Akceptacyjny wierzytelności rolniczych

i ich zabezpieczeń (art. 9), jak również w związku z rozporządzaniem przez Bank Akceptacyjny temi wierzytelnościami.";

4) w art. 17 w ust. (3) przed zdaniem ostatniem dodaje się nowe zdanie w brzmieniu: „Komitet Konwersyjny może w poszczególnych sprawach postanowić przelanie na urząd rozjemczy uprawnień, określonych w ustępie niniejszym.".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1935 r. Nr. 82, poz. 507).

714.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 listopada 1935 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r., oraz postanowienia porozumienia w formie wymiany pism z dnia 4 listopada 1935 r. między Przewodniczącym Delegacji Polskiej a Przewodniczącym Delegacji Niemieckiej do rokowań o zawarcie powyższej umowy.

(2) Tekst wspomnianej umowy i porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 listopada 1935 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1935 r. Nr. 83, poz. 512).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (poz. 714).

UMOWA GOSPODARCZA

między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

i

NIEMIECKI KANCLERZ RZESZY

ożywieni pragnieniem stworzenia podstawy umownej dla stosunków gospodarczych między obydwoma krajami, postanowili zawrzeć umowę gospodarczą.

W tym celu mianowali oni swoich Pełnomocników:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Pana Jana SZEMBEKA, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,

Pana Mieczysława SOKOŁOWSKIEGO, Dyrektora Departamentu w Ministerstwie Przemysłu i Handlu,

Niemiecki Kanclerz Rzeszy:

Pana Hansa Adolfa von MOLTKE, Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego,

Pana Dr. Hansa Richarda HEMMENA, Radcę Ambasady w Urzędzie Spraw Zagranicznych,

którzy, po wzajemnem zakomunikowaniu swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Wytwory gleby i przemysłu każdej z Umawiających się Stron będą przy przywozie do obszaru drugiej Strony, jak również przy wywozie do obszaru drugiej Strony, traktowane według zasady największego uprzywilejowania pod względem wysokości, pobierania i zabezpieczania ceł oraz opłat łącznie z wszelkiemi należnościami, dodatkami, mnożnikami lub wszelkiemi innemi podwyżkami, jak również pod względem wszelkich formalności celnych.

Artykuł 2.

Niemieckie wytwory gleby i przemysłu, przywożone do polskiego obszaru celnego przez obszar innych krajów i polskie wytwory gleby i przemysłu, przywożone do Niemiec przez obszar innych krajów, jakoteż wytwory gleby i przemysłu krajów trzecich przywożone przez obszar jednej z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony, nie mogą w przywozie podlegać żadnym innym lub wyższym cłom albo opłatom aniżeli gdyby były przywożone bezpośrednio z kraju pochodzenia lub przez jakikolwiek inny kraj.

Powyższe postanowienie dotyczy zarówno towarów bezpośrednio przewożonych, jak i towarów, które podczas przewozu zostały przeładowane, przepakowane lub złożone na skład.

Artykuł 3.

Wytwory polskiego obszaru celnego, wymienione w załączniku A nie będą podlegały, przy ich przywozie do obszaru celnego Niemiec, wyższym cłom od tych, które ustalone są w tym załączniku.

Załącznik A.

Wytwory niemieckie, wymienione w załączniku B, nie będą podlegały, przy ich przywozie do polskiego obszaru celnego, cłom wyższym od tych, które ustalone są w tym załączniku.

Załącznik B.

Artykuł 4.

Opłaty wewnętrzne, które na obszarze jednej z Umawiających się Stron, czy to na rachunek państwa lub gminy, czy też innego związku prawa publicznego, obciążają lub obciążać będą wytwarzanie, przyrządzanie lub spożycie pewnego towaru, nie mogą wytworów drugiej Strony pod żadnym pozorem dotknąć silniej lub w sposób bardziej uciążliwy, aniżeli tego samego rodzaju wytwory własnego kraju lub kraju najbardziej uprzywilejowanego.

Pojazdy motorowe, wyrabiane na obszarze jednej z Umawiających się Stron, będą korzystały na obszarze drugiej z Umawiających się Stron w zakresie opłat licencyjnych, udogodnień rejestracyjnych i tym podobnych spraw z traktowania niemniej przychylnego, jak pojazdy motorowe tej ostatniej Strony.

Artykuł 5.

W sprawie nacjonalizacji towarów przywożonych przez jedną z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony, ta Strona przyznawać będzie największe uprzywilejowanie, biorąc za podstawę swe własne ustawodawstwo.

Przy stosowaniu przepisów o nacjonalizacji towary, wyrabiane w uprzywilejowanym obrocie celnym, będą tak samo traktowane, jak towary wyrabiane w wolnym obrocie.

Artykuł 6.

Na wypadek, gdyby jedna z Umawiających się Stron była zmuszona zakazać lub ograniczyć przywóz lub wywóz towarów, zobowiązuje się ona, o ile to możliwe, uwzględniać interesy drugiej Strony.

Artykuł 7.

Dla przywozu do Niemiec polskich zwierząt, części zwierząt i produktów zwierzęcych, jak również siana i słomy, obowiązują postanowienia zawarte w załączniku C.

Niemieckie przepisy weterynaryjne pozostają poza tem nienaruszone.

Załącznik C.

Artykuł 8.

Kupcy, fabrykanci i inni przemysłowcy jednej z Umawiających się Stron, którzy dowiodą zapomocą karty legitymacyjnej, wystawionej przez władze swego kraju, że są uprawnieni do wykonywania swego handlu lub swego przemysłu w Państwie, w którem posiadają swoją siedzibę, oraz że uiszczają tam ustawowe podatki i opłaty, winni mieć prawo, bądź osobiście, bądź przez komiwojażerów, pozostających w ich służbie, czynić zakupy towarów na obszarze drugiej Strony u kupców lub w otwartych miejscach sprzedaży albo u osób, które towary te wytwarzają sposobem przemysłowym, przestrzegając przepisane formalności. Mogą oni również poszukiwać zamówień u kupców lub u innych osób, przy wykonywaniu przemysłu których — to osób towary zaofiarowanego rodzaju znajdują zastosowanie, oraz mają prawo mieć ze sobą próbki towarowe i wzory, jednakowoż nie towary. Z powodu działalności określonej w niniejszym ustępie nie będą oni zobowiązani do uiszczania żadnej specjalnej opłaty.

Karty legitymacyjne odpowiadać muszą wzorowi, ustalonemu w Konwencji międzynarodowej o uproszczeniu formalności celnych, podpisanej w Genewie dnia 3 listopada 1923 r. Dla tych kart legitymacyjnych nie będzie wymagana wiza konsularna ani inna.

Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania do wykonywania przemysłu okrężnego, handlu domokrążnego, tudzież do poszukiwania zamówień u osób, które nie trudnią się ani handlem ani przemysłem. Umawiające się Strony zastrzegają sobie w tym względzie zupełną swobodę swego ustawodawstwa.

Artykuł 9.

Poniżej wymienione przedmioty będą przez każdą z Umawiających się Stron zwolnione od wszelkiej opłaty przywozowej i wywozowej pod warunkiem powrotnego ich wywozu lub powrotnego przywozu, jak również zabezpieczenia przypadających ewentualnie opłat, i z zastrzeżeniem zastosowania potrzebnych zarządzeń kontrolnych:

a) narzędzia, instrumenty i mechaniczne przyrządy, które przywozi przedsiębiorca jednej ze Stron do obszaru drugiej Strony, ażeby tam umożliwić dokonanie przez swój personel robót montażowych, doświadczalnych, reparacyjnych lub innych tym podobnych, bez względu na to, czy wspomniane przedmioty przywiezione zostały przez nadesłanie, czy też przez sam ten personel;
b) przedmioty do naprawy;
c) używane, odpowiadające zwyczajom handlowym, opakowania wszelkiego rodzaju, jako

też opony ochronne i inne środki opakowania a także drewniane wkładki do tkanin, krążki drewniane i tekturowe, które z obszaru jednej z Umawiających się Stron przywozi się do obszaru drugiej Strony w celu wywozu towarów lub też wywozi się z obszaru drugiej Strony z powrotem po stwierdzeniu, że one służyły do tego celu;

d) części maszyn do wypróbowania;

e) towary (z wyjątkiem artykułów spożywczych), które sprowadza się na wystawy, targi lub jarmarki;

f) wozy i skrzynie meblowe, które przeprowadza się przez granicę w tym celu, aby pewne przedmioty przewieźć z obszaru jednej z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony, nawet gdyby miały one zawierać nowy ładunek w drodze powrotnej, bez względu na to, na jakiem miejscu ten nowy ładunek został przyjęty, nie zaś w razie, gdyby one w międzyczasie zostały użyte do transportów wyłącznie wewnątrz kraju; obydwa te środki przewozowe wraz z przynależnościami służącemi do zwykłego użytku w czasie transportu i z wyznaczeniem sześciomiesięcznego terminu do powrotnego wywozu;

g) próbki towarów i wzory według podpisanej dnia 3 listopada 1923 r. w Genewie Międzynarodowej Konwencji o uproszczeniu formalności celnych, z wyznaczeniem 12-miesięcznego terminu do powrotnego wywozu.

Towary ze szlachetnych metali, przywożone przez komiwojażerów, jako wzory z zastosowaniem odprawy warunkowej, należy na żądanie zwolnić od powinności probierczej, o ile złożone zostanie odpowiednie zabezpieczenie, które przy towarach srebrnych nie może przekraczać podwójnej kwoty cła, zaś przy towarach złotych i platynowych czterokrotnej wysokości cła. O ile wzory nie zostaną na czas z powrotem wywiezione, złożone zabezpieczenie przepada, niezależnie od kar przewidzianych w ustawodawstwie.

Artykuł 10.

Każda z Umawiających się Stron oznaczy władze, które są upoważnione i zobowiązane do udzielania na żądanie obowiązujących informacyj o stawkach taryfy celnej i taryfowaniu ściśle określonych towarów.

Artykuł 11.

O ile przy przywozie wytworów jednej z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony wymagane jest przedkładanie świadectw pochodzenia, Umawiające się Strony zobowiązują się dołożyć starań, aby handel nie był krępowany zbędnemi formalnościami albo nadmiernemi opłatami przy wystawianiu świadectw pochodzenia.

Świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane przez władzę celną miejsca wysyłki wewnątrz kraju lub na granicy, albo przez właściwą izbę przemysłowo-handlową, w Niemczech także przez Hauptabteilung II der Landesbauernschaften, urzędy handlu zagranicznego albo izby rzemieślnicze, w Polsce także przez urzędy wojewódzkie. Obydwa Rządy mogą wzajemnie porozumieć się co do udzielenia także innym aniżeli wyżej wymienionym instytucjom lub też organizacjom gospodarczym jednego z obydwu krajów upoważnienia do wystawiania świadectw pochodzenia, które władze celne drugiego kraju przyjmować winny. W razie, gdy świadectwa te nie są wystawiane przez upoważnioną do tego władzę państwową, może Rząd kraju przeznaczenia żądać, aby były one zaświadczone przez jego placówkę dyplomatyczną lub konsularną właściwą dla miejsca wysyłki towarów.

Świadectwa pochodzenia mogą być zredagowane zarówno w języku kraju przeznaczenia, jak i w języku kraju eksportującego; w tym ostatnim wypadku urzędy celne kraju przeznaczenia mogą żądać przekładu.

Jeżeli towary krajów trzecich przywożone są tranzytem przez obszar jednej z Umawiających się Stron do obszaru drugiej Strony, wówczas władze celne tejże Strony przyjmować będą także świadectwa pochodzenia wystawione na obszarze poprzednio wspomnianej Strony według postanowień niniejszego artykułu.

Jeżeli z powodu nierzetelnych danych w świadectwie pochodzenia lub z powodu uchybień przy wystawianiu świadectw pochodzenia Rząd jednej z Umawiających się Stron przedstawi sprawę Rządowi drugiej Strony, ten ostatni zbada niezwłocznie stan rzeczy, oznajmi o wyniku drugiej Stronie oraz, w razie potrzeby, wyda wszelkie potrzebne zarządzenia w celu usunięcia niedomagań.

Artykuł 12.

Jeżeli jedna z Umawiających się Stron uzależnia traktowanie towaru w przywozie od szczególnych warunków, dotyczących składu, stopnia czystości, dobroci, stanu zdrowotnego, obszaru wytworzenia lub innych podobnych warunków, wówczas obydwa Rządy zbadają wspólnie, czy nie możnaby formalności kontrolnych, zapomocą których winno być stwierdzone, czy towar odpowiada w dostatecznej mierze przepisanym warunkom, uprościć zapomocą świadectw, wystawianych w należytej formie przez właściwe władze kraju wywożącego.

O ile obydwa Rządy są zgodne co do tego, ustalą one wspólnie postępowanie dla przeprowadzenia dowodu co do wymaganych warunków. Następnie oznaczą one władze, upoważnione do wystawiania świadectw, treść tych świadectw, zasady, które winny być przestrzegane przy ich wystawianiu, formalności, zapomocą których zabezpiecza się tożsamość towarów, a w danym razie także postępowanie przy braniu próbek.

Istnieje zgoda co do tego, że kraj przeznaczenia także w razie przedłożenia świadectw na podstawie postanowień uzgodnionych w niniejszym artykule, ma prawo do ponownego zbadania ścisłości świadectw i upewnienia się co do tożsamości towarów.

Artykuł 13.

Zarząd celny każdej z obydwóch Umawiających się Stron, będzie poza wypadkiem podejrzenia o nadużycie i niezależnie od praw, które wywodzi z ustawodawstwa swego kraju, uznawać i pozostawiać nienaruszonemi plomby i pieczęcie, które zarząd celny drugiej Strony nałożył na przesyłki pozostające pod nadzorem celnym; zarządowi temu pozostaje jednak zastrzeżone prawo uzupełnienia plomb lub pieczęci przez nałożenie nowych znaków celnych.

W taki sam sposób zarząd celny każdej Strony przy dopuszczeniu przedmiotów do przywozu z warunkową odprawą celną, uznawać będzie i pozostawiać nienaruszonemi te znaki, które zarząd celny drugiej Strony nałożył na te przedmioty dla utrwalenia ich tożsamości.

Artykuł 14.

O ile zdaniem jednej z Umawiających się Stron obustronny obrót wymagać będzie rozszerzenia uprawnień granicznych urzędów celnych drugiej Umawiającej się Strony w zakresie odprawy, zobowiązuje się ta Strona, na propozycję drugiej Strony, podjąć w przeciągu trzech miesięcy rokowania w tym przedmiocie.

Artykuł 15.

Każda z Umawiających się Stron zobowiązuje się, w ramach swego ustawodawstwa, uczynić wszystko co potrzeba, aby chronić wytwory gleby i przemysłu drugiej Umawiającej się strony od wszelkiego rodzaju nierzetelnej konkurencji w obrocie handlowym.

Artykuł 16.

O ile postanowienia niniejszej umowy dotyczą wzajemnego przyznania sobie największego uprzywilejowania, nie mają one zastosowania:

a) do szczególnych ulg przyznanych obecnie lub które mogłyby być w przyszłości przyznane przez jedną z Umawiających się Stron sąsiednim państwom dla ułatwienia ruchu granicznego w pasie nieprzekraczającym zasadniczo 15 km po obu stronach granicy;
b) do zobowiązań przyjętych obecnie, względnie mających być przyjętemi w przyszłości przez jedną z Umawiających się Stron na podstawie unji celnej.

Artykuł 17.

Każdy z obu Rządów ustanowi Komisję Rządową. Zadaniem tych Komisyj jest rozpatrywanie w stałym bezpośrednim kontakcie wszystkich spraw, związanych z wykonywaniem niniejszej Umowy. Obydwa Rządy zakomunikują sobie możliwie szybko skład Komisyj Rządowych.

Komisje Rządowe zbierają się na wniosek jednego z obydwóch przewodniczących.

Komisjom Rządowym pozostawia się swobodę co do powoływania rzeczoznawców oraz ustanawiania mieszanych podkomisyj.

Komisje ustalą dla swej działalności wspólny regulamin.

Artykuł 18.

Przy przywozie polskich wytworów gleby i przemysłu Rząd Niemiecki uwzględniać będzie w należyty sposób interesy polskie.

Przy przywozie niemieckich wytworów gleby i przemysłu Rząd Polski uwzględniać będzie w należyty sposób interesy niemieckie.

Artykuł 19.

O ileby założenia, z których obydwie Umawiające się Strony wychodziły w chwili podpisywania niniejszej Umowy, nie ziściły się, lub o ileby jedna ze Stron uważała się za pokrzywdzoną wskutek niekorzystnego rozwoju, jaki nastąpił, lub wskutek zarządzeń w dziedzinie gospodarczej powziętych przez drugą Stronę, każda z Umawiających się Stron może wystąpić z wnioskiem o bezzwłoczne rokowania w celu zaradzenia temu stanowi rzeczy.

Gdyby rokowania te w przeciągu miesiąca, licząc od dnia zgłoszenia wniosku, nie doprowadziły do zadawalającego rezultatu, wówczas Strona, która uważa się za pokrzywdzoną, ma prawo wypowiedzieć Umowę niniejszą z terminem sześciotygodniowym od daty notyfikacji tego wypowiedzenia.

Artykuł 20.

Rząd Polski, któremu zostało powierzone prowadzenie spraw zagranicznych Wolnego Miasta Gdańska zgodnie z art. 104 Traktatu Wersalskiego i artykułów 2 i 6 Konwencji Paryskiej między Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem z dnia 9 listopada 1920 r., zastrzega sobie prawo oświadczenia, że Wolne Miasto jest Stroną Układającą się w niniejszej Umowie i że przyjmuje obowiązki oraz nabywa prawa w niej ustalone.

Zastrzeżenie to nie dotyczy tych postanowień niniejszej Umowy, które Rzeczpospolita Polska już zawarła odnośnie do Wolnego Miasta Gdańska, na zasadzie praw przysługujących Polsce traktatowo.

Artykuł 21.

Umowa niniejsza będzie ratyfikowana. Wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi możliwie najrychlej w Berlinie. Umowa wchodzi w życie trzydziestego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Umowa niniejsza pozostanie w mocy do dnia 31 października 1936 r. Będzie ona uważana za przedłużoną na każdy dalszy rok o ile obydwie Strony porozumieją się co do tego najpóźniej do dnia 1-go października każdego roku.

O ile Umowa będzie obowiązywała po 31-ym października 1936 r. będzie ona wówczas mogła być wypowiedziana do ostatniego dnia każdego kwartału kalendarzowego i przestanie obowiązywać z upływem trzymiesięcznego okresu od daty wypowiedzenia.

Umowa niniejsza sporządzona została w dwóch oryginałach, każdy w języku polskim i niemieckim.

Na dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszą Umowę i wycisnęli na niej swe pieczęcie.

Sporządzono w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r.

L. S. (—) *Szembek* L. S. (—) *Moltke*
L. S. (—) *M. Sokołowski* L. S. (—) *Dr. Hans R. Hemmen*

Załącznik A

Poz. niem. taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło w RM. od 100 kg.
z 103	Bydło nizinne czarno - srokate, przeznaczone dla celów hodowlanych w gospodarstwach rolnych, na zasadzie świadectw, uznanych przez Rząd Rzeszy od żywej wagi . . .	10
	U w a g a: 1. Konwencyjna stawka celna obowiązuje w czasie od 1 listopada każdego roku do 31 października następnego roku tylko dla ilości, stanowiącej 60% ilości bydła hodowlanego, która, zgodnie z ustalonemi przez obydwie Umawiające się Stronv danemi, odpowiada przeciętnej wywiezionej z polskiego obszaru celnego do niemieckiego obszaru celnego w latach 1931 i 1932. Odprawa celna na zasadzie konwencyjnej stawki celnej dozwolona jest jedynie w dwóch urzędach celnych, co do których porozumiewają się Umawiające się Strony. 2. O ile czarno-srokate bydło nizinne, które zostało dopuszczone do odprawy celnej na podstawie cła konwencyjnego, przeznaczone zostało do uboju w okresie jednego roku od czasu przywiezienia go (z wyjątkiem wypadków siły wyższej), wówczas winna być uiszczona dodatkowo różnica cła, jaka by wynikła przy cleniu według każdorazowo obowiązującej ogólnej stawki celnej.	
z 107	Gęsi żywe, sprowadzane przez instytucje upoważnione przez Ministra Wyżywienia i Rolnictwa Rzeszy	

Załącznik B

Poz. polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg złotych
269 z p 1	Wody mineralne lecznicze: Kissingen ze źródła Rakoczy, Neuenahr ze źródła Sprudel, Salzbrunn ze źródeł Oberbrunen i Kronenquelle . . .	24 6
z 272 p. 1	Piwo eksportowe monachijskie, norymberskie, kulmbachskie, würzburskie, dortmundzkie, wuppertalskie (elberfeldzkie), berlińskie — w beczkach, beczułkach z drewna, żelaza, stali, — na warunkach ustalonych w protokóle końcowym	30
	U w a g a: Jak długo na jakiekolwiek piwo z p. 1 obowiązywać będzie stawka celna konwencyjna niższa niż 30 zł., ta niższa stawka stosowana będzie przy zachowaniu warunków ustalonych w protokóle końcowym do wyżej wymienionego piwa eksportowego niemieckiego.	
397 z p. 12	Środek pomocniczy do produkcji wyrobów gumowych: Aldol P	75
z 490 p. 2	Środki pomocnicze do produkcji wyrobów gumowych:	
	Vulcacit FP, Vulcacit 576 . .	35
	Vulcacit 774	75
	Vulcatit P, Vulcacit P extra .	120

Poz. polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg złotych
	Uwaga do poz. 397 z p. 12 i z poz. 490 p. 2: Do zastosowania cła konwencyjnego do wyżej wymienionych środków należy złożyć w Urzędzie Celnym fakturę, zaświadczoną przez Wirtschaftsgruppe Chemische Industrie w Berlinie, z wymienieniem dokładnych nazw środków, zgodnie z wyżej wymienionemi. Środki te mogą być sprowadzane wyłącznie przez Urzędy Celne: Zbąszyń, Warszawa, Łódź, Katowice, Gdynia i na terytorjum W. M. Gdańska: Leegetor, Post-Wallgasse i Weichselbahnhof, w których zostaną zdeponowane próbki tych środków.	
812 p. 2a	Papier wszelki o wadze 1 m² powyżej 28 g barwiony lub lakierowany na biało, nietłoczony	130
1240 z p. 2	Zabawki dziecięce, oprócz osobno wymienionych, bez mechanizmów sprężynowych, ich części, — z metali nieszlachetnych, chociażby z ozdobami pozłacanemi i posrebrzanemi, również z dodatkiem innych pospolitych materjałów	1 500
1241	Zabawki dziecięce, oprócz osobno wymienionych, zaopatrzone w mechanizm sprężynowy:	
p. 1	z metali nieszlachetnych bez dodatku innych materjałów .	1 500
p. 2	inne	2 000
1242	Zabawki dziecięce z urządzeniem silnikowem o wadze sztuki:	
p 1	powyżej 2 kg	600
p. 2	2 kg i mniej	750

Załącznik C

Do przywozu do Niemiec dopuszczone są:

I. **Jednokopytowe** (konie, osły, muły, mułosły),

a) wałachy zwierząt jednokopytowych,

b) ogiery i klacze zwierząt jednokopytowych (te ostatnie będą jednakże dopuszczone do przywozu dopiero po upływie czterech lat od urzędowego oświadczenia o wygaśnięciu zarazy stadniczej w Polsce).

Wzór a.

1. Zwierzęta jednokopytowe winny być zaopatrzone przy przywozie w urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwa pochodzenia i zdrowia, wystawione w dwóch językach według brzmienia załączonego wzoru a.

Zwierzęta jednokopytowe winny być oznakowane numerami, wypalonemi na kopytach lub wyciśniętemi na plombach, umieszczonych na grzywach. Numery wypalone na kopytach lub wyciśnięte na plombach winny być wymienione w świadectwach.

2. Zwierzęta jednokopytowe podlegają przy przywozie badaniu weterynaryjno-policyjnemu.

Transporty dotknięte zarazą, podejrzane o zarazę, podejrzane o zarażenie się i takie, które nie odpowiadają wymienionym wyżej warunkom, będą odesłane z powrotem.

3. Co do gęstości ładowania zwierząt jednokopytowych do wagonów kolejowych obowiązują przepisy o ochronie zwierząt tego kraju, w którym zwierzęta są przewożone.

II. **Świnie żywe drogą morską do granicznych rzeźni w portach morskich.**

Nie naruszając postanowień ustawy Rzeszy o zaraźliwych chorobach zwierzęcych z dnia 26-go czerwca 1909 r. (Reichsgesetzblatt str. 519) odnośnie do przywozu żywych świń z Polski do niemieckich granicznych rzeźni w portach morskich obowiązuje co następuje:

Wzór b.

1. Na przywóz wymagane jest osobne zezwolenie weterynaryjno-policyjne, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu trzech miesięcy.

2. Na świnie przywożone należy dostarczyć urzędowych lekarsko - weterynaryjnych świadectw pochodzenia i zdrowia, wystawionych w dwóch językach, według brzmienia załączonego wzoru b.

Świadectwa muszą uwidaczniać ilość sztuk zwierząt oraz ewentualne znaki szczególne, n. p. znaczek uszny, wypalone piętno, znak barwny.

Dla świń załadowanych na tym samym statku mogą być wystawione zbiorowe świadectwa.

Świadectwa mają ważność pięciodniową.

Jeśli ten termin upłynie w czasie przewozu, to świnie, w celu utrzymania ważności świadectw przez dalsze pięć dni, muszą być ponownie badane przez państwowego lub przez Państwo do tego upoważnio-

nego lekarza weterynaryjnego i wynik badania musi być przezeń zaznaczony na świadectwach.

3. Podczas przewozu koleją do portu załadowczego, przeładowanie, wyładowanie lub doładowanie nie są dozwolone, z wyjątkiem wypadków siły wyższej.

O ile w drodze okaże się konieczność wyładowania chorych lub padłych zwierząt, to właściwy urzędowy lekarz weterynaryjny winien zaznaczyć na urzędowem lekarsko - weterynaryjnem świadectwie przyczynę zachorowania lub padnięcia.

4. Przy wyładowaniu ze statku świnie podlegają urzędowemu badaniu lekarsko - weterynaryjnemu.

Urzędowe stwierdzenie, czy zachodzi wypadek zarazy lub podejrzenia o zarazę, będzie odbywać się z uwzględnieniem wszelkich używanych metod rozpoznawczych.

Transporty dotknięte zarazą, podejrzane o zarazę, podejrzane o zarażenie się i takie, które nie odpowiadają wyżej wymienionym warunkom, nie będą dopuszczone do przywozu.

Z powodu stwierdzenia pojedyńczych wypadków różycy świń i w razie stwierdzenia gruźlicy nie nastąpi odesłanie z powrotem całych transportów.

Pozatem także, przy odesłaniu z powrotem całych transportów, postępować się będzie z największą oględnością dla uniknięcia strat gospodarczych.

O odesłaniu z powrotem transportów niemiecka władza weterynaryjno-policyjna zawiadomi telegraficznie właściwą władzę polskiego portu załadowczego. Rząd Polski poda Rządowi Niemieckiemu do wiadomości nazwy właściwych władz portowych.

5. Co do traktowania zwierząt w granicznych rzeźniach w portach morskich obowiązują wydane dla tych zakładów ogólne postanowienia.

III. **Żywe ptactwo domowe, przeznaczone do tuczenia i do uboju** (gęsi, kaczki, kury, perlice, indyki i gołębie) pod następującemi warunkami:

Wzór c.

1. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu trzech miesięcy.

2. Na ptactwo należy dostarczyć świadectw wystawionych w dwóch językach według brzmienia załączonego wzoru c.

3. Ptactwo może być przywożone przez wszystkie do tego dopuszczone graniczne miejsca przejściowe. Graniczne miejsce przejściowe winno być wymienione we wniosku o udzielenie zezwolenia.

Przywóz ptactwa za pomocą przepędu nie jest dozwolony.

Rząd Niemiecki poda Rządowi Polskiemu wykaz granicznych miejsc przejściowych.

4. Ptactwo podlega przy przywozie badaniu przez granicznego lekarza weterynaryjnego; w tym celu ptactwo winno być przedstawione z krótko obciętemi piórami ogona.

Transporty dotknięte zarazą, podejrzane o zarazę, podejrzane o zarażenie się i takie, które nie odpowiadają wyżej wymienionym warunkom, będą odesłane z powrotem. O odesłaniu z powrotem powinno być powiadomione właściwe miejscowe starostwo.

5. Odstawienie przesyłki z granicznego miejsca przejściowego do stacji przeznaczenia ma się dokonywać w wagonach kolejowych zaplombowanych i zaopatrzonych w nalepki z napisem „zagraniczne ptactwo podlegające odosobnieniu".

Wagony kolejowe winny być tak urządzone, aby wydzieliny zwierzęce, pasza, podściółka i tym podobne nie mogły wypadać; w szczególności podłogi wagonów winny być nieuszkodzone, a ściany boczne dotykające podłogi winny być do wysokości najmniej 15 cm. uszczelnione deskami.

6. Przywóz jest dozwolony tylko do tuczarni lub rzeźni drobiu, które są do tego specjalnie przez Rząd Niemiecki dopuszczone.

Rząd Niemiecki poda do wiadomości Rządowi Polskiemu spis dopuszczonych zakładów, a później corocznie podawać będzie zmiany zaszłe w spisie.

7. W wypadku, o ile wyniknie potrzeba przywozu drobiu do tuczenia i do uboju z Polski drogą morską do Niemiec, Rząd Niemiecki wyraża na to zasadniczą zgodę. Odnośne postanowienia ustalone zostaną przez obydwa Rządy.

IV. **Bite świnie** do fabryk wyrobów mięsnych, specjalnie dopuszczonych przez Rząd Niemiecki dla sprowadzenia mięsa wieprzowego z Polski, na warunkach następujących:

Wzór d.

1. Dla przywozu obowiązują postanowienia niemieckiej ustawy Rzeszy o badaniu mięsa z 3-go czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547).

2. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu trzech miesięcy.

3. Świnie muszą być bite w publicznych lub eksportowych rzeźniach do tego dopuszczonych przez Rząd Polski i pozostających pod stałym nadzorem lekarsko-weterynaryjnym. Wykaz dopuszczonych rzeźni publicznych i eksportowych zostanie podany przez Rząd Polski do wiadomości Rządowi Niemieckiemu przed wejściem w życie niniejszej umowy. Ewentualne późniejsze zmiany w wykazie będą komunikowane przez Rząd Polski Rządowi Niemieckiemu.

4. Na przywożone świpnie należy dostarczyć urzędowych lekarsko - weterynaryjnych świadectw pochodzenia i zdrowia, wystawionych w dwóch językach według brzmienia wzoru d. Świadectwo to należy wystawiać na podstawie świadectw miejsca pochodzenia, przedstawionych przy uboju.

5. Podłogi wagonów kolejowych, w których świnie bite są przewożone, muszą być tak uszczelnione, by sok mięsny nie mógł przez nie przeciekać.

V. **Słonina przyrządzona,** o ile wskutek odpowiednich zabiegów utraciła właściwości świeżego mięsa, również w wewnętrznych warstwach, a przez zastosowanie odpowiednich zabiegów nie może ich odzyskać, zgodnie z postanowieniami ustawy Rzeszy Niemieckiej o badaniu mięsa z dnia 3-go czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547).

Wzór e.

Dla przyrządzonej słoniny należy dostarczyć urzędowego lekarsko - weterynaryjnego świadectwa zdrowia, wystawionego w dwóch językach według brzmienia wzoru e.

VI. **Smalec wieprzowy, uzyskany przez wytopienie i łój wołowy, otrzymany w taki sam sposób,** zgodnie z postanowieniami ustawy Rzeszy Niemieckiej o badaniu mięsa z dnia 3-go czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547).

VII. **Jelita w stanie zupełnego wyschnięcia na powietrzu i skóry surowe, jak również pozbawione miękkich części kopyta, racice i rogi, w stanie zupełnego wyschnięcia na powietrzu.**

1. Zastrzega się możność żądania świadectw pochodzenia i zdrowia, o ileby z powodu przywozu wyżej wspomnianych części zwierzęcych powstać miały niedomagania natury weterynaryjno-policyjnej.

2. Dla przywozu do Niemiec **kości** obowiązują wydane w tym zakresie osobne postanowienia niemieckie.

VIII. **Całkowicie przesolone jelita i skóry** na podstawie osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w przeciągu trzech miesięcy.

Wzór f i g.

Dla przywozu należy dostarczyć urzędowych lekarsko - weterynaryjnych świadectw zdrowia według brzmienia wzoru f względnie g.

Postanowienia ustawy Rzeszy Niemieckiej o badaniu mięsa z dnia 3-go czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547) pozostają nienaruszone.

IX. **Ptactwo domowe w stanie bitym.**

Ptactwo domowe może być przywożone tylko oskubane; pozatem wole winno być opróżnione, u chudego ptactwa winny być także wyjęte jelita.

X. **Wełna, włosie, szczecina i pierze** w stanie zupełnie suchym i mocno opakowane w workach dla bezpośredniego przywozu do zakładów przeróbki.

1. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno-policyjnego, które wygasa, jeżeli nie zrobiono zeń użytku w przeciągu trzech miesięcy.

2. Zastrzega się możność żądania świadectw pochodzenia i zdrowia na wełnę, jeżeli w Polsce pojawi się ospa owcza.

3. Wełna przerobiona lub fabrycznie wyprana, jak również takie samo włosie zwierząt przeżuwających i taka sama szczecina świńska, dalej przerobione pierze, mogą być przywożone bez zezwolenia weterynaryjno-policyjnego.

XI. **Zwierzyna upolowana.**

Wzór h.

1. Przywóz zwierzyny racicowej wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno - policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w przeciągu trzech miesięcy.

Dla przywozu należy dostarczyć urzędowych lekarsko - weterynaryjnych świadectw zdrowia według brzmienia załącznika wzoru h.

Przywóz dzików podlega pozatem postanowieniom ustawy Rzeszy Niemieckiej o badaniu mięsa z 3-go czerwca 1900 r. (Reichsgesetzblatt str. 547).

2. Przywóz drobnej zwierzyny upolowanej oraz ptactwa dzikiego upolowanego nie podlega ograniczeniom weterynaryjno-policyjnym.

XII. **Siano i słoma.**

Wzór i.

1. Przywóz wymaga osobnego zezwolenia weterynaryjno - policyjnego, które wygasa, o ile nie zrobiono zeń użytku w ciągu trzech miesięcy.

2. Dla przywozu należy dostarczyć urzędowych lekarsko-weterynaryjnych świadectw według brzmienia wzoru i.

XIII. **Masło, jaja, ryby, raki.**

Przywóz nie podlega żadnym ograniczeniom weterynaryjno-policyjnym.

Postanowienia końcowe.

1. Jako podejrzane o zarażenie się uważane są przesyłki zwierząt, które:

a) stykały się z zarażonemi lub podejrzanemi o zarazę przesyłkami zwierząt,

b) znajdowały się na zakażonych okrętach, wagonach kolejowych, rampach, stajniach, placach itp. przed ich odkażeniem,

c) w inny dowiedziony sposób stykały się z materjałem zakaźnym.

We wszystkich wymienionych pod a), b) i c) wypadkach przesyłki zwierząt muszą być wrażliwe na odnośną zarazę.

2. Wymienione pod IV do XI części zwierząt i surowce zwierzęce, które pochodzą z dotkniętych zarazą lub podejrzanych o zarazę zwierząt, albo które nie odpowiadają wymienionym powyżej warunkom, zostaną odesłane z powrotem.

To samo analogicznie dotyczy siana i słomy.

3. Dla przewozu zwierząt, części zwierząt i surowców zwierzęcych przez Kanał Cesarza Wilhelma (Kiloński) obowiązują odnośne postanowienia porozumienia polsko-niemieckiego, dotyczące przewozu przez ten kanał, według załącznika do protokółu między Rządem Polskim i Rządem Rzeszy z dnia 7-go marca 1934 r.

Przewóz siana i słomy przez Kanał Cesarza Wilhelma (Kiloński) jest dozwolony bez ograniczenia weterynaryjno-policyjnego.

4. Rząd Rzeszy komunikować będzie bezzwłocznie Rządowi Polskiemu o wszelkich uchybieniach przeciwko postanowieniom przewozowym, które zostaną urzędowo stwierdzone ze strony niemieckiej, jak też o wszelkich wypadkach odesłania z powrotem transportów żywych zwierząt, części zwierząt oraz surowców zwierzęcych, siana i słomy.

5. Rząd Rzeszy komunikować będzie również Rządowi Polskiemu o wypadkach zawleczenia zarazy zwierzęcej z Polski do Niemiec lub o wypadkach, gdy zachodzi podejrzenie takiego zawleczenia.

Wzór a

Urzędowe lekarsko - weterynaryjne świadectwo pochodzenia i zdrowia dla zwierząt jednokopytowych

Ważne 8 dni

Nr. dziennika . . . . . .

Nr. wagonu . . . . . .

Województwo . . . . . .

Powiat . . . . . .

Stacja załadowania . . . . . .

Posiadacz zwierzęcia: Imię i nazwisko . . . . .

. . . . . .

Miejsce zamieszkania . . .

. . . . . .

Rodzaj i opis zwierzęcia (płeć, wiek, maść, oznaki, wysokość według miary laskowej) . . . . .

. . . . . .

Znaki szczególne*) . . . . . .

Miejsce pochodzenia . . . . . .

Świadectwo to jest wystawione na podstawie: Dowodu tożsamości Nr. . . . . .**) Świadectwa miejsca pochodzenia Nr. . . . . Urzędu Gminy . . . . . .

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszem, że powyżej szczegółowo opisane zwierzę jednokopytowe:

1. zostało przy załadowaniu zbadane przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznane za wolne od objawów chorób przenośnych;
2. pochodzi z miejscowości, w której nie panują choroby urzędowo zwalczane, przenośne na zwierzęta jednokopytowe, i w okresie ostatnich 40 dni nie panowały.

. . . . . dnia . . . . . 193 . .

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

.....

*) Tutaj należy wpisać także numery palone na kopytach lub wyciśnięte na plombach na grzywach.

**) Zbędne należy skreślić.

Wzór b

Urzędowe lekarsko - weterynaryjne świadectwo pochodzenia i zdrowia dla żywych świń

Ważne 5 dni

Nr. dziennika . . . . . .

Nr. wagonu . . . . . .

Województwo . . . . . .

Powiat . . . . . .

Stacja załadowania . . . . . .

Wysyłający świnie (nadawca): Imię i nazwisko

. . . . . .

Miejsce zamieszkania . .

. . . . . .

Ilość i ewentualne znaki szczególne świń . .

. . . . . .

. . . . . .

Świadectwo to jest wystawione na podstawie świadectw miejsca pochodzenia urzędów gminnych.

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszem, że:

1. świnie powyżej bliżej opisane zostały przy załadowaniu zbadane przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznane za wolne od objawów chorób przenośnych;
2. miejscowości pochodzenia i okolica w promieniu 25 km od miejscowości pochodzenia są od 40 dni wolne od pryszczycy;
3. miejscowości pochodzenia i okolica w promieniu 10 km. od miejscowości pochodzenia są od 40 dni wolne od pomoru i zarazy świń;
4. Rzeczpospolita Polska jest od 1 roku wolna od księgosuszu.

. . . . . dnia . . . . . 193 .

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

.....

Wzór c

Urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo pochodzenia i zdrowia dla drobiu

Ważne 5 dni

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszem, że poniżej wymieniona przesyłka drobiu przeznaczonego do tuczenia i uboju . . . . . gęsi . . . . . kaczki . . . . . kury . . . . . perlice . . . . . indyki . . . . gołębie własność pana . . . . . z . . . . . przeznaczona dla . . . . . w . . . . . załadowania do wagonu Nr. . . . . w klatkach . . . . . w paczkach została przez niego zbadana i uznana za wolną od objawów chorób przenośnych.

Miejscowości pochodzenia tego drobiu były w dniu wysyłki i 14 dni przedtem wolne od zaraźliwych chorób drobiu zwalczanych urzędowo.

Stacja przeznaczenia . . . . . .

. . . . . dnia . . . . . 193 . . .

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

.....

Wzór d

Urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo pochodzenia i zdrowia dla bitych świń

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszem, że świnie poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . *) w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . przeznaczone do przywozu do Niemiec:

1. pochodzą z miejscowości, w których pomór i zaraza świń nie panują, i które, jak również ich okolica w promieniu 10 km są wolne od pryszczycy;
2. zostały zbadane przed ubojem i po uboju przez upoważnionych do tego przez Państwo lekarzy weterynaryjnych i nie zostały uznane za chore.

Świadectwo to zostało wystawione na podstawie świadectw miejsca pochodzenia wydanych przez urzędy gminne.

. . . . . dnia . . . . . 193 . .

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

.....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór e

Urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo dla przyrządzonej słoniny

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszem, że poniżej wymieniona przyrządzona słonina . . . . . .

. . . . . .

pochodzi ze świń, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . *) w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . *) i zostały zbadane przed ubojem i po uboju przez lekarza weterynaryjnego i nie zostały uznane za chore.

. . . . . dnia . . . . . 193 . .

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

.....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór f

Urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo dla zupełnie przesolonych jelit

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszem, że poniżej wymieniona przesyłka . . . . . kg zupełnie przesolonych jelit, przeznaczona do przywozu do Niemiec, pochodzi ze zwierząt, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . *) w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . *) zostały przed ubojem i po uboju zbadane przez lekarza weterynaryjnego i nie zostały uznane za chore.

. . . . . dnia . . . . . 193 . .

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

.....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór g

Urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo dla zupełnie przesolonych skór

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszem, że poniżej wymieniona przesyłka . . . . . kg zupełnie przesolonych skór, przenaczona do przywozu do Niemiec, pochodzi ze zwierząt, które zostały poddane ubojowi w rzeźni publicznej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . *) w rzeźni eksportowej, pozostającej pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego w . . . . . *) zostały przed ubojem i po uboju zbadane przez lekarza weterynaryjnego i zostały uznane za wolne od zaraźliwych chorób.

. . . . . dnia . . . . . 193 . .

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

.....

*) Zbędne należy skreślić.

Wzór h

Urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo dla upolowanej zwierzyny racicowej

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszem dla poniżej wymienionej przesyłki upolowanej zwierzyny racicowej *) . . . . . .
co następuje: Upolowana zwierzyna racicowa:

1. jest wolna od objawów przenośnych chorób, które przy pomocy oględzin dadzą się rozpoznać;
2. została upolowana w okolicach, w których nie panują żadne zaraźliwe choroby urzędowo zwalczane, przenośne na odnośny rodzaj zwierząt.

. . . . . dnia . . . . . 193 . .

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

.....

*) Tu należy podać rodzaj i ilość sztuk upolowanej zwierzyny racicowej, dla każdego rodzaju dziczyzny osobno.

Wzór i

Urzędowe lekarsko-weterynaryjne świadectwo dla siana i słomy

Ze strony urzędowego lekarza weterynaryjnego poświadcza się niniejszem, że poniżej podana ilość słomy *), siana *)
. . . . . kg słomy
. . . . . kg siana
pochodzi z miejscowości, w których nie panują i najmniej od czterech tygodni nie panowały choroby łatwo przenośne na zwierzęta jednokopytowe i racicowe.

. . . . . dnia . . . . . 193 .

(Pieczęć służbowa)

Urzędowy lekarz weterynaryjny

.....

*) Zbędne należy skreślić.

Protokół Końcowy.

I.

Do artykułu 1.

Umawiające się Strony są zgodne co do tego, że zasada największego uprzywilejowania zobowiązuje także do przyznawania dla towarów drugiej Strony autonomicznych zniżek celnych, obowiązujących każdocześnie na obszarze celnym jednej z układających się Stron. O ile zniżki takie uzależnione są od pozwolenia w każdym poszczególnym wypadku, postępowanie względem towarów drugiej Strony nie będzie stosowane w sposób bardziej uciążliwy, aniżeli względem takiego samego rodzaju towarów jakiegokolwiek kraju. Pochodzenie towarów z obszaru celnego drugiej Strony nie może zatem w żadnym wypadku służyć za powód do jakiegokolwiek dyskryminowania tych towarów.

Niewyrabiane na polskim obszarze celnym maszyny i aparaty, korzystające ze zniżek celnych na podstawie autonomicznych rozporządzeń o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła, przy przywozie z Niemiec do polskiego obszaru celnego, przy zachowaniu warunków obowiązujących przy stosowaniu zniżek celnych autonomicznych, — podlegać będą cłu w wysokości 20% cła autonomicznego, przewidzianego w drugiej kolumnie polskiej taryfy celnej, z wyjątkiem maszyn i aparatów włókienniczych, które podlegać będą cłu w wysokości 10% cła autonomicznego, przewidzianego w drugiej kolumnie polskiej taryfy celnej.

Do artykułu 2.

Istnieje zgoda co do tego, że w odniesieniu do towarów, które w kraju tranzytowym są bez kontroli celnej, przeładowywane, przepakowywane, lub

składowane na skład, obydwie Strony zastrzegają sobie specjalnie badanie ich pochodzenia zgodnie ze swemi przepisami autonomicznemi, z uwzględnieniem obowiązków wypływających z największego uprzywilejowania.

Do artykułu 4.

Do opłat wewnętrznych należą również wszelkie te opłaty, które dotyczą obrotu. Istnieje zgoda co do tego, że polski podatek przemysłowy według ustawy z 15 lipca 1935 r. nie jest podatkiem obrotowym w sensie niniejszego postanowienia umownego, nawet wówczas gdy jest pobierany w postaci scalonej od towarów przywiezionych, i że nie podlega on postanowieniom artykułu 4.

W stosunku do towarów niemieckich obowiązuje jednak zasada największego uprzywilejowania pod względem scalonego podatku przemysłowego.

Do artykułu 6.

Artykuł 6 nie ma zastosowania do zakazów lub ograniczeń przywozu i wywozu, które wydane będą

a) ze względu na bezpieczeństwo publiczne;

b) ze względu na zdrowie publiczne lub dla ochrony zwierząt albo roślin przed chorobami i szkodnikami, jak również roślin przed zwyrodnieniem i wymarciem, z zastrzeżeniem jednakowoż postanowień załącznika C do niniejszej Umowy;

c) w odniesieniu do broni, amunicji i sprzętu wojennego, oraz w nadzwyczajnych okolicznościach do innych potrzeb wojskowych;

d) w zastosowaniu do towarów, które na obszarze jednej z Umawiających się Stron stanowią lub stanowić będą przedmiot monopolu państwowego, a także w tym celu, aby przeprowadzić w stosunku do obcych towarów wszelkie inne zakazy i ograniczenia, które przez wewnętrzne ustawodawstwo są lub będą ustanowione dla wytwarzania, zbytu, przewozu lub spożycia takich samych towarów krajowych wewnątrz kraju;

e) dla ochrony artystycznego, historycznego i archeologicznego mienia narodowego.

Przywóz używanych w handlu próbek i wzorów towarów, podlegających gospodarczym zakazom przywozu, nie wymaga pozwoleń przywozu, o ile stosują się do nich warunki artykułu 10 ustęp 3 Konwencji międzynarodowej o uproszczeniu formalności celnych z 3 listopada 1923. O ile nie chodzi o próbki i wzory artykułów spożywczych albo o takie, które nadają się tylko do użytku jako próbki i wzory, muszą one być wywiezione z powrotem w terminie 12-tu miesięcy.

O ile próbki i wzory muszą być wywiezione z powrotem, należy przy wejściowej odprawie celnej złożyć, obok zabezpieczenia ewentualnie przypaść mających opłat, dalsze zabezpieczenie w wysokości zadeklarowanej i przez urząd celny wejściowy uznanej wartości towaru.

Do artykułu 9.

1. Zabezpieczenie opłat przywozowych i wywozowych może być dokonane przez złożenie gotówki lub takich papierów wartościowych, które mogą być przyjęte jako kaucja celna; to samo dotyczy należności za cechowanie.

2. Umowa co do zwolnienia od opłat przywozowych i wywozowych nie rozciąga się na należności manipulacyjne i statystyczne.

3. Do lit. b. Umowa co do zwolnienia od opłat przywozowych nie rozciąga się na dodatki, które zostały do przedmiotów dodane przy reparacji zagranicą.

Do lit. a do f. Obowiązujące w każdym z obu krajów zakazy przywozu i wywozu pozostają nienaruszone.

Do lit. g. Postanowienie Protokółu Końcowego do artykułu 6 ma zastosowanie także do przewidzianych tutaj próbek i wzorów towarowych.

Do artykułu 11. ust. 4.

Istnieje zgoda co do tego, że do wystawiania świadectw pochodzenia dla wytworów krajów trzecich, które przywożone są przez obszar jednej ze Stron do obszaru drugiej Strony upoważnione są jedynie właściwe izby przemysłowo-handlowe.

Do artykułu 13.

Oba Rządy zastrzegają sobie jeszcze zawarcie bliższych porozumień celem wykonania tych postanowień.

Do załącznika A.

Do pozycji t. c. z 103.

1. Pod nazwą bydła nizinnego czarno-srokatego rozumie się bydło czarno-białe rasy mlecznej, wyhodowane w nadbrzeżnych okolicach mórz Północnego i Bałtyckiego.

2. Obydwie Strony są zgodne co do tego, że przeciętna ilość bydła sprowadzonego z polskiego obszaru celnego do niemieckiego obszaru celnego, w latach 1931 i 1932 wynosi 3335 sztuk.

3. Zastosowanie konwencyjnej zniżki celnej jest uzależnione od przedstawienia, przy odprawie do wolnego obrotu, przez nadawcę bydła świadectwa, w którem zostanie stwierdzone, że chodzi o czarno-srokate bydło nizinne, oraz że bydło to nadaje się do celów hodowlanych. Władze niemieckie są uprawnione do sprawdzenia ścisłości danych, wymienionych w świadectwie.

Obydwa Rządy porozumieją się co do tego, jakie władze upoważnione zostaną do wystawiania świadectw oraz co do formy tych świadectw.

Do załącznika B.

1. Do poz. 272 p. 1. Z ustalonej konwencyjnej stawki celnej korzystać będzie piwo eksportowe monachijskie, norymberskie, kulmbachskie, würzburskie, dortmundzkie, wuppertalskie (elberfeldzkie), berlińskie, pod warunkiem, że będzie zaopatrzone w zaświadczenie, wystawione przez Związek

niemieckich browarów eksportowych i wizowane przez właściwy polski konsulat, stwierdzające, że piwo jest piwem eksportowem, wyprodukowanem w München, Nurnberg, Kulmbach, Würzburg, Dortmund, Wuppertal lub Berlin.

2. Biżuterja nieprawdziwa, objęta tekstem konwencyjnym, korzystać będzie ze stawek konwencyjnych pozycji 1258, jeżeli będzie zaopatrzona w świadectwo, wystawione przez Izbę Przemysłowo-Handlową w Idar-Oberstein, Frankfurt n/M, Hanau, Heilbronn, Pforzheim lub Schwäbisch-Gmünd i wizowane przez właściwy konsulat polski, stwierdzające, że wymieniony towar został wyprodukowany na terenie działania danej Izby Przemysłowo-Handlowej.

II.

W sprawie uniknięcia podwójnego opodatkowania oraz zabezpieczenia opieki i pomocy prawnej w sprawach podatkowych zawarty zostanie możliwie jaknajrychlej specjalny układ. Umawiające się Strony wymienią w przeciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszej Umowy odnośne projekty.

Warszawa, dnia 4. listopada 1935 r.

(—) *Szembek* (—) *Moltke*

(—) *Sokołowski* (—) *Dr. Hans R. Hemmen*

Protokół posiedzenia.

Do pozycji taryfy celnej z 103:

Świadectwa będą wystawiane według załączonego wzoru przez „Danziger Bauernkammer" w Gdańsku; winny one być zaopatrzone w pieczęcie. Rząd Polski prześle Ministerstwu Finansów w Berlinie 5 egzemplarzy podpisów osób uprawnionych do podpisywania świadectw oraz wzory pieczęci.

Obydwa Rządy są zgodne co do tego, że odprawa celna bydła na podstawie konwencyjnej stawki celnej dopuszczalna tylko w urzędach celnych Marienburg i Grossboschpol.

Warszawa, dnia 4. listopada 1935.

(—) *Szembek* (—) *Moltke*

(—) *M. Sokołowski* (—) *Dr. Hans R. Hemmen*

Świadectwo.

Na podstawie udzielonego jej upoważnienia zaświadcza niżej podpisana instytucja, że niżej wyszczególnione bydło, do którego ma być zastosowana odprawa celna na podstawie konwencyjnej stawki celnej w wysokości 10 RM za jeden kwintal wagi żywej (Nr. 103 niemieckiej taryfy celnej),

a) jest bydłem należącem do czystej rasy mlecznej, hodowanej w nadbrzeżnych okolicach mórz Północnego i Bałtyckiego (czarno-srokate bydło nizinne) i nadającej się do celów hodowlanych;

b) że każda sztuka bydła zaopatrzona została w znak uszny.

Nazwisko i miejsce zamieszkania nadawcy	Ilość sztuk bydła	Żywa waga każdej sztuki	Znaki szczególne sztuk bydła i Nr znaku usznego

. . . . . ., dnia . . . . 193 . .

. . . . . .

(instytucja wystawiająca)

(Pieczęć)

. . . . . .

(podpis)

Przewodniczący
Delegacji Polskiej

Warszawa, dnia 4 listopada 1935 r.

Panie Przewodniczący,

Mam zaszczyt potwierdzić Panu, że przy sposobności podpisania w dniu dzisiejszym polsko-niemieckiej umowy gospodarczej osiągnięta została zgoda co do tego, że:

Podania niemieckich firm, dotyczące wciągnięcia niemieckich specjalnych środków leczniczych na listę specyfików dopuszczonych do obrotu w Polsce, będą traktowane przez właściwe instytucje w taki sam sposób, jak podania o dopuszczenie specjalnych środków leczniczych z innych, najbardziej uprzywilejowanych krajów. O ile ustawodawstwo polskie na to zezwala, takie środki lecznicze zostaną zarejestrowane. Wniesione już odnośne podania niemieckich firm zbadane zostaną możliwie szybko przez Komisję Rejestrowania specjalnych środków leczniczych.

Istnieje dalej zgoda co do tego, że przy ustalaniu cen sprzedażnych na zarejestrowane niemieckie specjalne środki lecznicze, nie będzie się postępowało inaczej, niż przy ustalaniu cen sprzedażnych na specjalne środki lecznicze jakiegokolwiek innego, najbardziej uprzywilejowanego kraju.

Korzystam również z tej okazji, aby ponowić Panu, Panie Przewodniczący, zapewnienie o moim najwyższym szacunku.

(—) *M. Sokołowski*

Do

Przewodniczącego Delegacji Niemieckiej
Pana Radcy Ambasady Dr. H. R. Hemmena.

Przewodniczący
Delegacji Niemieckiej

Warszawa, dnia 4 listopada 1935 r.

Panie Przewodniczący,

Mam zaszczyt potwierdzić odbiór Pańskiego pisma z dnia dzisiejszego o treści następującej:

„Mam zaszczyt potwierdzić Panu, że przy sposobności podpisania w dniu dzisiejszym polsko-niemieckiej umowy gospodarczej osiągnięta została zgoda co do tego, że:

Podania niemieckich firm dotyczące wciągnięcia niemieckich specjalnych środków leczniczych na listę specyfików dopuszczonych do obrotu w Polsce, będą traktowane przez właściwe instytucje w taki sam sposób, jak podania o dopuszczenie specjalnych środków leczniczych z innych, najbardziej uprzywilejowanych krajów. O ile ustawodawstwo polskie na to zezwala, takie środki lecznicze zostaną zarejestrowane. Wniesione już odnośne podania niemieckich firm zbadane zostaną możliwie szybko przez Komisję Rejestrowania specjalnych środków leczniczych.

Istnieje dalej zgoda co do tego, że przy ustalaniu cen sprzedażnych na zarejestrowane niemieckie specjalne środki lecznicze, nie będzie się postępowało inaczej, niż przy ustalaniu cen sprzedażnych na specjalne środki lecznicze jakiegokolwiek innego, najbardziej uprzywilejowanego kraju.

Korzystam również z tej okazji, aby ponowić Panu, Panie Przewodniczący, zapewnienie o moim najwyższym szacunku."

(—) *Dr. Hans K. Hemmen*

Do
Przewodniczącego Delegacji Polskiej
Pana Dyrektora Departamentu M. Sokołowskiego.

UKŁAD

między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie płatności za obroty towarowe
(Polsko-Niemiecki Układ Rozrachunkowy).
z dnia 4 listopada 1935 r.

W celu uregulowania płatności za wzajemny obrót towarowy Rządy Polski i Niemiecki postanowiły co następuje:

Artykuł 1.

Płatności między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podlegające temu układowi, regulowane będą w Niemczech wyłącznie za pośrednictwem niemieckiej Kasy Rozrachunkowej (Verrechnungskasse), w Polsce wyłącznie za pośrednictwem instytucji (instytucja polska) wyznaczonej przez Rząd Polski w porozumieniu z Rządem Niemieckim.

Artykuł 2.

Postanowieniom niniejszego układu podlegają, z zastrzeżeniem dalszych porozumień, następujące zobowiązania niemieckich dłużników wobec polskich wierzycieli oraz polskich dłużników wobec niemieckich wierzycieli:

1. Płatności wynikające z przywozu niemieckich towarów do Polski i z przywozu polskich towarów do Niemiec,
2. Koszty robocizny w obrocie uszlachetniającym,
3. Rabaty, bonifikaty i odszkodowania; mogą one być rozrachowywane bezpośrednio z należnościami towarowemi.

Artykuł 3.

Obustronny ruch tranzytowy nie podlega postanowieniom niniejszego układu.

Artykuł 4.

Płatności za obustronny transport morski nie podlegają postanowieniom niniejszego układu.

Artykuł 5.

Obrotem towarowym w myśl niniejszego układu jest:

a) przywóz niemieckich towarów do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej; za towary niemieckie uważane będą takie towary, które są w Niemczech wytworzone lub które według ustawodawstwa polskiego są uważane lub traktowane jako towary niemieckie;

b) przywóz polskich towarów do obszaru gospodarczego Niemiec; za towary polskie uważane będą takie towary, które są w Polsce wytworzone lub które według ustawodawstwa niemieckiego są uważane lub traktowane jako towary polskie.

Artykuł 6.

Dłużnicy, którzy stosownie do postanowień niniejszego układu uskuteczniają do Polski płatności w markach niemieckich, winni wpłacać kwoty dłużne w dniu ich płatności na specjalne konto instytucji polskiej w niemieckiej Kasie Rozrachunkowej. Jeżeli zobowiązanie nie opiewa na marki niemieckie, to równowartość winna być obliczona w markach niemieckich po ostatnio znanym w chwili płatności średnim kursie urzędowym danej waluty, notowanym w Berlinie. Niemiecka Kasa Rozrachunkowa będzie stale komunikowała instytucji polskiej o kwotach wpłacanych w markach niemieckich.

Artykuł 7.

Dłużnicy, którzy stosownie do postanowień niniejszego układu uskuteczniają do Niemiec płatności w złotych winni wpłacać kwoty dłużne w dniu ich płatności na specjalne konto niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w instytucji polskiej. Jeżeli zobowiązanie nie opiewa na złote, to równowartość winna być obliczona w złotych po ostatnio znanym w chwili płatności średnim kursie urzędowym danej waluty, notowanym w Warszawie oraz wpłacona w złotych.

Instytucja polska będzie stale komunikowała niemieckiej Kasie Rozrachunkowej o kwotach wpłacanych w złotych.

Artykuł 8.

Niemiecka Kasa Rozrachunkowa i instytucja polska dokonywują wypłat wierzycielom po wpłynięciu kwot na konta specjalne powyższych instytucyj.

Artykuł 9.

Straty kursowe i na procentach, które powstają przy wpłatach dokonywanych w ustalony sposób, mogą być zapłacone według postanowień niniejszego układu jedynie wtedy o ile istnieje co do tego porozumienie między odnośnemi stronami.

Artykuł 10.

Instytucji polskiej i niemieckiej Kasie Rozrachunkowej pozostawia się ustalenie, w drodze obustronnego porozumienia, tych norm techniki płatności jakie wydadzą im się konieczne.

Artykuł 11.

Do wpłacania do niemieckiej Kasy Rozrachunkowej upoważnieni są tylko ci dłużnicy, którzy otrzymali zezwolenie wymagane przez niemieckie ustawodawstwo dewizowe.

Urzędy nadzoru (Überwachungsstellen) wystawiają zaświadczenia dewizowe, które uprawniają do wpłaty w oznaczonym miesiącu, w ramach specjalnie ustalonego planu importowego, a mianowicie w wysokości, która odpowiada rozwojowi zarachowań na dobro na koncie specjalnem niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w instytucji polskiej.

Do wpłaty na specjalne konto niemieckiej Kasy Rozrachunkowej w instytucji polskiej uprawnieni są jedynie ci dłużnicy, którzy są w posiadaniu świadectwa rozrachunkowego.

Artykuł 12.

Stosowanie niniejszego układu nadzorują Komisje Rządowe wymienione w artykule 17 polsko - niemieckiej Umowy Gospodarczej z dnia dzisiejszego.

Artykuł 13.

Obydwie układające się strony zobowiązują się do nadzorowania, w ramach ich ustawodawstw, aby importerzy i eksporterzy ich krajów dokonywali względnie przyjmowali płatności zgodnie z postanowieniami niniejszego układu i aby, w celu ominięcia rozrachunku, sprzedaż towarów z jednego kraju do drugiego nie następowała przez kraj trzeci.

Artykuł 14.

Prywatne tranzakcje kompensacyjne, które dozwolone były jeszcze przed wejściem w życie niniejszego układu mogą być rozwikłane w ten sposób przewidziany w udzielonych na te tranzakcje zezwoleniach.

Nowe prywatne tranzakcje kompensacyjne mogą być dopuszczone w przyszłości jedynie za zgodą obydwóch Komisyj Rządowych.

Istniejące specjalne konta cudzoziemców dla płatności krajowych („Ausländer Sonderkonten für Inlandszahlungen") winny być w zasadzie zniesione. O ile jednak, po obustronnem porozumieniu okaże się, że jest korzystnem dokonywać płatności wynikających z istniejących już stosunków gospodarczych między Polską a Niemcami przez takie specjalne konta cudzoziemców (istniejące lub nowe), Rząd Niemiecki zastrzega sobie prawo ograniczenia tych płatności wyłącznie do obrotu towarowego.

Artykuł 15.

Obydwa Rządy są zgodne co do tego, że odprawa celna towarów polskich w myśl artykułu 1 drugiego rozporządzenia wykonawczego do niemieckiej ustawy o reglamentacji dewizowej z dnia 24 lipca 1935 r. następować będzie w wypadku gdy importer niemiecki przedstawi zezwolenie na zapłatę towarów (zaświadczenie dewizowe) wydane przez jeden z urzędów nadzoru (Überwachungsstelle) albo dokument zastępczy dopuszczony przez niemieckie przepisy dewizowe.

Artykuł 16.

Układ niniejszy stanowi część składową podpisanej w dniu dzisiejszym Umowy Gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką i wchodzi w życie jednocześnie z Umową Gospodarczą. W żadnym wypadku nie może układ niniejszy obowiązywać dłużej od wspomnianej wyżej Umowy.

Artykuł 19 wymienionej Umowy ma do niniejszego układu odpowiednie zastosowanie.

Artykuł 17.

O ile układ niniejszy przestanie obowiązywać, to zobowiązania powstałe przed dniem jego wygaśnięcia i podlegające rozrachunkowi będą jeszcze rozwikłane w drodze płatności według postanowień niniejszego układu. Konta specjalne obu stron muszą być rozwikłane zgodnie z zasadami niniejszego układu. Co do szczegółów porozumieją się obydwie Komisje Rządowe, przestrzegając interesów importerów i eksporterów obydwóch Stron.

Warszawa, dnia 4 listopada 1935 r.

(—) Szembek *(—) Moltke*
(—) M. Sokołowski *(—) Dr. Hans R. Hemmen*

715.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 października 1935 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 30 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 4, 5, 6 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 617) zarządzam co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 676) ulega zmianom następującym:

1) W § 7 dodaje się jako drugi ustęp nowe zdanie o następującem brzmieniu:

„W hotelach, lokalach rozrywkowych, zakładach gastronomicznych, bufetach i t. p. wolno sprzedawać tylko papierosy i cygara".

2) W § 8 ustęp drugi otrzymuje brzmienie następujące:

„Do obowiązków ich należy w szczególności:

a) wyłączanie ze sprzedaży wyrobów tytoniowych uszkodzonych, zepsutych lub nieświeżych,

b) umieszczanie na widocznem miejscu w punktach sprzedaży cennika wyrobów tytoniowych,

c) umieszczanie zewnątrz lokalu (sklepu, kiosku, budki, skrzynki i t. p.) szyldu według załączonego wzoru; postanowienie to nie dotyczy sprzedaży wyrobów tytoniowych w hotelach, lokalach rozrywkowych, zakładach gastronomicznych, bufetach i t. p.,

d) udzielanie organom skarbowym i organom przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" wszelkich wyjaśnień, związanych z prowadzeniem sprzedaży wyrobów tytoniowych,

e) zabezpieczanie wyrobów tytoniowych od wpływów ujemnie działających na ich jakość, np. przez wydzielanie silnej woni, lub wilgoci".

3) § 9 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wyroby tytoniowe, z wyjątkiem wymienionych w następnym ustępie, wolno sprzedawać tylko w oryginalnych, bezpośrednich opakowaniach, zaopatrzonych etykietą lub banderolą monopolową.

Wyrabiane przez Polski Monopol Tytoniowy cygara i papierosy oraz skrętki i tytoń do żucia mogą być sprzedawane na sztuki, a presówka i tabaka na wagę".

4) § 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„Sprzedawcy wyrobów tytoniowych z wyjątkami, o których mowa w następnych ustępach, obowiązani są sprzedawać te wyroby po cenach detalicznych, ustalonych przez Ministra Skarbu.

Sprzedawcy, z którymi przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" zawarło umowy, przewidziane w art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 617) obowiązani są sprzedawać wyroby tytoniowe innym sprzedawcom tych wyrobów po cenach detalicznych zmniejszonych o 10%, o ile to dotyczy cygar, których cena detaliczna wynosi 30 gr lub więcej za sztukę, i papierosów, których cena detaliczna wynosi 5 gr lub więcej za sztukę, oraz o 8,5%, o ile to dotyczy pozostałych wyrobów tytoniowych. Do tak obliczonych cen sprzedawcy ci mogą doliczyć przypadającą od nabywców część scalonego podatku przemysłowego od obrotu.

Poza przypadkiem, wymienionym w poprzednim ustępie, sprzedawcy wyrobów tytoniowych mogą odstępować sobie te wyroby po cenach przez siebie umówionych, nie wyższych jednak niż ceny detaliczne.

W razie zmiany cen wyrobów tytoniowych, sprzedawcy tych wyrobów z wyjątkiem sprzedawców, z którymi przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" zawarło umowy, przewidziane w art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 617), mogą sprzedawać te wyroby jeszcze po dawnych cenach w okresie 5 dni od dnia obowiązywania zmiany.

Dowodem, stwierdzającym, iż dana osoba jest uprawniona do korzystania z procentowego opustu od cen detalicznych, przewidzianego w ustępie drugim, oraz, że może korzystać z uprawnień, przewidzianych w ustępach trzecim i czwartym niniejszego paragrafu, jest posiadanie ważnego na dany rok świadectwa przemysłowego na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego."

5) § 12 skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 10 listopada 1935 r. z wyjątkiem postanowień § 8 p. c) w nowem brzmieniu, które wchodzą w życie z dniem 30 kwietnia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1935 r. Nr. 82, poz. 509).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dn. 31 października 1935 r. (poz. 715).

Wzór do § 1 p. 2c

Znak ma być wytłoczony w blasze, na białem polu, w kolorach:

—CZERWONY CYNOBER —ŻÓŁTY ZŁOTY Z ORANŻOWYM.

716.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 listopada 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o ograniczeniach obrotu towarowego z Włochami oraz posiadłościami włoskiemi.

Na podstawie art. 30 ust. 2 lit. c) i ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) oraz w wykonaniu art. 16 Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 35, poz. 200) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Przywóz do polskiego obszaru celnego wszelkich towarów, przychodzących z Włoch lub posiadłości włoskich, oraz wszelkich towarów pochodzących z Włoch lub posiadłości włoskich niezależnie od miejsca wysłania tych towarów, jest zabroniony.

2) Zakaz ten nie obejmuje:

a) złota i srebra w sztabach i monetach;

b) książek, dzienników i wydawnictw perjodycznych, map i wyrobów kartograficznych, nut, drukowanych lub wykonanych innym sposobem graficznym;

c) statku „Batory" oraz urządzeń, wyposażenia i osprzętu a także zapasowych i zamiennych części, wykonanych na mocy umowy z dnia 29 listopada 1933 r., zawartej z Cantieri Riuniti dell Adriatico (stocznia Montfalcone);

d) towarów, służących do budowy samochodów, przywożonych w wykonaniu umowy licencyjnej z dnia 21 września 1931 r., zawartej między Państwowemi Zakładami Inżynierji i Spółką Akcyjną „Fiat" w Turynie;

e) na zasadzie zezwoleń Ministerstwa Skarbu, również towarów przywożonych w wykonaniu zawartych umów, o ile należność została całkowicie uiszczona dostawcy włoskiemu najpóźniej w dniu 19 października 1935 r.

§ 2. Zabroniony jest wywóz z polskiego obszaru celnego z przeznaczeniem do Włoch i posiadłości włoskich, wymienionych poniżej towarów krajowych, jak również towarów zagranicznych reeksportowanych z wolnego obrotu lub ze składów celnych:

a) koni, mułów, osłów, wielbłądów i wszelkich innych zwierząt pociągowych;

b) kauczuku (pozycje taryfy celnej przywozowej 720, 721 p. 1, 722, 723 i 724);

c) bauksytu, aluminjum, związków glinu (związków aluminjum), tlenku glinu, rud żelaznych, starego żeliwa i żelastwa, chromu, manganu, niklu, tytanu, tungstanu, wanadu oraz ich rud i stopów z żelazem, żelazomolibdenu, żelazo-krzemo-mangano-aluminjum, żelazo-krzemu, żelazo-krzemo-manganu, cyny i rud cynowych.

Wykaz towarów pod lit. c) obejmuje minerały i metale wymienione, ich rudy, odpadki i stopy, wszystko nie w wyrobach.

§ 3. 1) Stwierdzenie, czy towar nie przychodzi z Włoch lub posiadłości włoskich, przeprowadza się na podstawie dokumentów przewozowych.

2) Stwierdzenie, czy towar nie pochodzi z Włoch lub posiadłości włoskich, przeprowadza się na podstawie dokumentów przewozowych, ewentualnie dokumentów celnych oraz handlowych. W tym celu miarodajnemi mogą być również cechy samego towaru i jego opakowanie, jeżeli niewątpliwie wskazują na pochodzenie towaru z Włoch lub posiadłości włoskich.

3) Stwierdzenie, czy wywożony towar (§ 2) nie jest przeznaczony do Włoch lub posiadłości włoskich, przeprowadza się na podstawie dokumentów przewozowych. W razie uzasadnionych podejrzeń co do przeznaczenia towarów, urzędy celne mogą zażądać dokumentów handlowych, wskazujących na kraj przeznaczenia.

§ 4. 1) Towary, pochodzące z Włoch, podpadające pod postanowienia § 1 ustęp 2 lit. c), podlegają wydaniu do wolnego obrotu na podstawie zaświadczeń Urzędu Morskiego w Gdyni, stwierdzających, że towary te zostały przywiezione w wykonaniu umowy z dnia 29 listopada 1933 r., zawartej z Cantieri Riuniti dell Adriatico (stocznia Montfalcone).

2) Towary, pochodzące z Włoch, podpadające pod postanowienia § 1 ustęp 2 lit. d), podlegają wydaniu do wolnego obrotu na podstawie zaświadczeń Dyrekcji Państwowych Zakładów Inżynierji w Warszawie, stwierdzających, że towary te zostały przywiezione w wykonaniu umowy licencyjnej z dnia 21 września 1931 r., zawartej między Państwowemi Zakładami Inżynierji i Spółką Akcyjną „Fiat" w Turynie.

§ 5. Przedmioty przychodzące lub pochodzące z Włoch lub posiadłości włoskich, zwalniane od należności celnych na podstawie art. 22 ustęp 1 pkt. 1—3, 5, 11 oraz ustęp II pkt. 1—5, 10, 13—16, 23, 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) nie są objęte niniejszem rozporządzeniem.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy towarów, nadanych do przywozu do polskiego obszaru celnego, jak również nadanych do wywozu z tego obszaru najpóźniej w przeddzień wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 18 listopada 1935 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1935 r. poz. 510).

717.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 listopada 1935 r.

w sprawie częściowej zmiany obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1935 r. o wypuszczeniu 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

Podaje się do wiadomości, że obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1935 r. o wypuszczeniu 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej („Monitor Polski" Nr. 77, poz. 110) ulega następującej zmianie w odniesieniu do terminów uiszczania części subskrypcji w gotowiźnie.

Łączna kwota subskrypcji, przypadająca do uiszczenia w gotowiźnie, w ratach płatnych w dniach 1 grudnia 1935 r., 1 stycznia 1936 r. i 1 lutego 1936 r., może być wpłacona w 10-ciu równych ratach miesięcznych, z których pierwsza płatna jest do dnia 5 grudnia 1935 r., następne zaś począwszy od dnia 1 stycznia 1936 r. do dnia 5 każdego miesiąca.

Osoby opłacające subskrypcję w sposób wyżej podany otrzymują obligacje 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej z kuponem, płatnym w dniu 1 września 1936 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 15 listopada 1935 r. Nr. 262, poz. 323).

718.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU.

z dnia 18 listopada 1935 roku

w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego.

Na podstawie § 48 ustęp 11, § 56 ust. 8 i § 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. R. P. Nr. 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 481) oraz w związku z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 512), podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 20 listopada 1935 roku obrót towarami, pochodzącemi z polskiego obszaru celnego i towarami, pochodzącemi z Rzeszy Niemieckiej, między polskim obszarem celnym a Rzeszą Niemiecką podlegać będzie specjalnej kontroli, przewidzianej w §§ 48 ust. 11, 56 ust. 8 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 481).

§ 2. W celu wykonania tej kontroli przy odprawie celnej (ostatecznej jak też warunkowej, dotyczącej obrotu uszlachetniającego czynnego lub biernego i obrotu reparacyjnego czynnego lub biernego) towarów, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej, a przywożonych do polskiego obszaru celnego, jak również towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Rzeszy Niemieckiej, wymagane będą od stron:

a) przy odprawie przywozowej — świadectwa rozrachunkowe według załączonego wzoru Nr. 1,

b) przy odprawie wywozowej — świadectwa rozrachunkowe według wzoru Nr. 2 lub też deklaracje o wywozie poza obrotem rozrachunkowym z Rzeszą Niemiecką według wzoru Nr. 3.

Deklaracje o wywozie poza obrotem rozrachunkowym z Rzeszą Niemiecką (według wzoru Nr. 3) składa eksporter w Urzędzie Celnym w dwóch egzemplarzach w przypadku, gdy towar pochodzący z polskiego obszaru celnego nadawany jest do Rzeszy Niemieckiej z przeznaczeniem do kraju trzeciego.

§ 3. Świadectwa rozrachunkowe wystawiane będą na polskim obszarze celnym przez Komisję Rządową Kontroli Obrotu Towarowego Polsko-Niemieckiego.

§ 4. Prowadzenie ewidencji dokumentów wymienionych w § 2 powierza się aż do odwołania Polskiemu Towarzystwu Handlu Kompensacyjnego w Warszawie, któremu Urząd Celny, po dokonaniu odprawy towarów, przesyła odcinki kontrolne świadectw według wzorów Nr. Nr. 1 i 2, jak też drugie egzemplarze deklaracji według wzoru Nr. 3.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 listopada 1935 r. Nr. 264 p.....).

I

WZÓR

KOMISJA RZĄDOWA KONTROLI OBROTU TOWAROWEGO POLSKO-NIEMIECKIEGO

Warszawa, dnia .....

Serja .....

Nr .....

Swiadectwo rozrachunkowe

na przywóz z Rzeszy Niemieckiej

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 18 listopada 1935 r. (Monitor Polski Nr 264 stwierdza się, że firma .....
(nazwa i dokładny adres)

sprowadzająca ostatecznie / warunkowo z Rzeszy Niemieckiej

od firmy .....
nazwa i dokładny adres

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

1	2	3	4		5	6
Pozycja taryfy celnej	NAZWA TOWARU	Wymiarowa ilość sztuk, tuzinów par i t. p.	Waga fakturowa w kg		Wartość w g faktury	Warunki płatności
			brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego w ciągu miesiąca od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przyczem najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P.

Przewodniczący:

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia ..... Nr .....

....., dnia ..... 19..... r.
(miejscowość)

M. P. instytucji wydającej świadectwo

Podpis:

Nr 1 II

ODCINEK KONTROLNY

Serja ....., dnia .....

Nr .....

Do

Polskiego Towarzystwa Handlu

Kompensacyjnego (Zahan)

w Warszawie

ul. Moniuszki 10.

Urząd Celny w .....

stwierdza, że w dniu .....

odprawił $\frac{\text{ostatecznie}}{\text{warunkowo}}$ [1]) w przywozie z Rzeszy Niemieckiej w/g zgłoszenia

celnego Nr ..... wyszczególniony niżej towar:

Pozycja taryfy celnej [2])	Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M P.

Podpis urzędnika celnego

[1]) niepotrzebne skreślić.

[2]) należy podać pozycję i punkt (bez liter i uwag).

I

WZÓR

KOMISJA RZĄDOWA KONTROLI OBROTU TOWAROWEGO POLSKO-NIEMIECKIEGO

Warszawa, dnia .....

Serja .....

Nr.....

Świadectwo rozrachunkowe

na wywóz do Rzeszy Niemieckiej

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 18-go listopada 1935 r. (Monitor Polski Nr 264 poz. .....) stwierdza się, że firma .....
(nazwa i dokładny adres)
wywożąca ostatecznie / warunkowo do Rzeszy Niemieckiej
dla firmy .....
(nazwa i dokładny adres)
wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

1	2	3		4	5
Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk	Waga fakturowa w kg		Wartość w/g faktury	Warunki płatności
		brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego w ciągu miesiąca od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przyczem najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P.

Przewodniczący:

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia ..... Nr .....

....., dnia .....
(miejscowość)

M. P. instytucji wydającej świadectwo

Podpis:

Towar wywieziono zagranicę dnia .....

Nr 2.

II

ODCINEK KONTROLNY

....., dnia.....

Serja .....

Nr .....

Do

Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego (Zahan)

w Warszawie

ul. Moniuszki 10.

Urząd Celny w .....

stwierdza, że w dniu .....

odprawił ostatecznie[1] / warunkowo w wywozie do Rzeszy Niemieckiej według zgłoszenia celnego Nr ..... wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego

[1]) niepotrzebne skreślić

III

ODCINEK DLA EKSPORTERA

....., dnia.....

Serja .....

Nr .....

Ważne tylko dla celów kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

Urząd Celny w .....

stwierdza, że w dniu .....

odprawił ostatecznie[1] / warunkowo w wywozie do Rzeszy Niemieckiej według zgłoszenia celnego Nr ..... wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego

[1]) niepotrzebne skreślić

WZÓR Nr 3

Deklaracja o wywozie poza obrotem rozrachunkowym z Rzeszą Niemiecką

Ja niżej podpisany, w imieniu firmy eskortującej .....
(nazwa i adres)
oświadczam, że nadany przezemnie z polskiego obszaru celnego do Rzeszy Niemieckiej niżej wymieniony towar jest przeznaczony do kraju trzeciego.

Nazwa towaru	Ilość sztuk[1])	Waga w kg		Wartość w zł	U w a g i
		brutto	netto		

Data..... Podpis eksportera.....

Urząd Celny w..... stwierdza, że wymieniony wyżej towar został wywieziony zagranicę w dniu.....

M. P. urzędu celnego

Podpis urzędnika celnego

[1]) Rubrykę tę wypełnia się, o ile towar podlega cłu wywozowemu od sztuki.

719.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1935 r.

L. D. IV. 32406/3/35

w sprawie wyjaśnienia niektórych punktów umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4 listopada 1935 r.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W dniu 4 listopada 1935 r. zawarta została między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką umowa gospodarcza. Zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 512) postanowienia tej umowy mają być tymczasowo stosowane od dnia 20 listopada 1935 r. W związku z tem wyjaśnia się co następuje:

1. Według artykułu 1 umowy gospodarczej towary, pochodzące z Rzeszy Niemieckiej, są traktowane na zasadzie klauzuli największego uprzywilejowania, to znaczy, że na czas trwania tej umowy korzystają z ceł najniższych, które jakiemukolwiek państwu traktatowemu zostały lub będą przyznane, oczywiście, w obowiązujących umowach handlowych. Dotyczy to towarów, zgłoszonych do odprawy celnej od dnia 20 listopada roku bieżącego począwszy, a dla towarów, zgłoszonych przedtem, tylko wtedy, gdy uiszczenie cła nastąpi po upływie terminu, przewidzianego w art. 116 prawa celnego. Pojęcie pochodzenia towaru z Rzeszy Niemieckiej ustala się na podstawie postanowień art. 19 prawa celnego oraz § 12 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

2. Towary, pochodzące z Rzeszy Niemieckiej, a wymienione w załączniku B do umowy, skorzystają z ceł konwencyjnych tam podanych, chyba że w drodze klauzuli największego uprzywilejowania mogą skorzystać z ceł niższych. Przy tem wyjaśnia się co następuje:

a) Piwo eksportowe niemieckie (z poz. 272 pkt. 1 tar. cel.): monachijskie, norymberskie, kulmbachskie, würzburskie, dortmundzkie, wuppertalskie (elberfeldzkie), berlińskie — w beczkach, beczułkach z drewna, żelaza, stali, — zaopatrzone przy przywozie w zaświadczenia, należycie wystawione przez Związek niemieckich browarów eksportowych i wizowane przez właściwy polski konsulat, podlegać będzie cłu konwencyjnemu zł 18 od 100 kg. tak długo, jak długo obowiązywać będzie stawka konwencyjna na piwo z konwencji polsko-czechosłowackiej z dn. 10.II. 1934.

b) przy stosowaniu zniżek konwencyjnych do środków pomocniczych do produkcji wyrobów gumowych (poz. 397 z pkt. 12 i z poz. 490 pkt. 2) należy żądać na ogólnych zasadach świadectw pochodzenia, gdyż faktura poświadczona przez Wirtschaftsgruppe Chemische Industrie w Berlinie nie zastępuje świadectwa pochodzenia.

3. Pochodzenie towarów z Rzeszy Niemieckiej stwierdza się zgodnie z przepisami zawartemi w okólniku z dnia 28 maja 1935 r. L. D. IV. 16979/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15 poz. 361), którego przepisy przystosowano do postanowień umowy gospodarczej polsko-niemieckiej okólnikiem z dn. 14 listopada 1935 r. L. D. IV. 30521/3/35.

4. Przewidziane w art. 9 umowy przypadki zwolnienia od ceł w trybie obrotu warunkowego należy stosować na zasadzie pozwoleń odnośnych władz celnych (np. Ministerstwa Skarbu), jeżeli dla danych przypadków pozwolenia odpowiedniej władzy są wymagane przez postanowienia prawa celnego i przepisów wykonawczych do tego prawa.

Postanowienia art. 9 lit. „g" umowy odnośnie próbek i wzorów oraz protokółu końcowego do tego artykułu pokrywają się z postanowieniami prawa celnego i przepisów wykonawczych do tego prawa (§ 75).

Towary ze szlachetnych metali, przywożone przez komiwojażerów, jako wzory z zastosowaniem odprawy warunkowej, należy na żądanie zwolnić od powinności probierczej, o ile złożone zostanie odpowiednie zabezpieczenie, które przy towarach srebrnych nie może przekraczać podwójnej kwoty cła, zaś przy towarach złotych i platynowych czterokrotnej wysokości cła. O ile wzory nie zostaną na czas spowrotem wywiezione, złożone zabezpieczenie przepada, niezależnie od kar przewidzianych w ustawodawstwie. Powyższy przepis przenosi się na inne państwa traktatowe w ramach klauzuli największego uprzywilejowania, przyznanej tym państwom.

5. Zgodnie z postanowieniami protokółu końcowego do art. 1 umowy, niewyrabiane w kraju maszyny i aparaty, o ile korzystają ze zniżek celnych na podstawie pozwoleń Ministra Skarbu, przewidzianych w każdocześnie obowiązującem rozporządzeniu o zniżkach i zwolnieniach od cła, podlegać będą cłu w wysokości 20% zamiast normy 35%, przewidzianej obowiązującem obecnie rozporządzeniem dla pozycji z grup 67, 68, 69 i 73 tar. cel. (niewyrabiane w kraju maszyny i aparaty — dla celów produkcyjnych). Wyjątek stanowią maszyny i aparaty—włókiennicze (z grupy 67), które zamiast 35% podlegać będą cłu zniżonemu, wynoszącemu 10% cła autonomicznego. Zaznaczone to

będzie, zresztą, w każdorazowem pozwoleniu Ministerstwa Skarbu.

6. Na zasadzie przyznanej towarom pochodzenia niemieckiego klauzuli największego uprzywilejowania i na zasadzie postanowień protokółu końcowego do umowy, biżuterja nieprawdziwa z poz. 1258 tar. cel. pochodzenia niemieckiego korzystać będzie ze stawek konwencyjnych, t. j. obecnie ze stawek z umowy handlowej polsko - czechosłowackiej (dopóki ta ostatnia obowiązuje), względnie z innej umowy, jeżeli będzie przy przywozie zaopatrzona w świadectwo, wystawione przez Izbę Przemysłowo-Handlową w Idar-Oberstein, Frankfurt n/M, Hanau, Heilbronn, Pforzheim lub Schwäbisch-Gmünd i wizowane przez właściwy konsulat polski, a stwierdzające, że wymieniony towar został wyprodukowany na terenie działania danej izby przemysłowo-handlowej.

7. Powołane w art. 11 ust. 2 umowy do wystawiania świadectw pochodzenia, oprócz urzędów celnych, niemieckie instytucje gospodarcze (izby przemysłowo-handlowe, Hauptabteilung II der Landesbauernschaften, urzędy handlu zagranicznego, izby rzemieślnicze) nie są władzami państwowemi, a zatem świadectwa pochodzenia przez nie wystawiane podlegają wizowaniu przez polskie placówki dyplomatyczne lub konsularne w Niemczech.

8. Czas trwania umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4 listopada 1935 r. został określony w art. 21 tej umowy na okres do dnia 31 października 1936 r., o ile nie nastąpi przedłużenie tego terminu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

720.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 30521/3/35

o częściowej zmianie okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 w sprawie stwierdzania pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawie celnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W okólniku Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. w sprawie stwierdzania pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawie celnej (Monitor Polski Nr. 127, poz. 157 oraz Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15, poz. 361) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 4 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Świadectwo pochodzenia powinno być wystawione zasadniczo w języku kraju pochodzenia oraz w języku polskim; w wypadku przedłożenia świadectwa, wystawionego tylko w języku kraju pochodzenia, względnie w innym języku, urząd celny może zażądać uwierzytelnionego tłumaczenia takiego świadectwa na język polski. Nazwa towaru powinna być w każdym razie przetłumaczona na język polski; tłumaczenie nazwy towaru może być dokonane również w kraju przez importera, względnie agenta celnego, bez potrzeby uwierzytelnienia tego tłumaczenia, chyba, żeby urząd celny miał uzasadnione wątpliwości, czy tłumaczenie jest właściwe. Uwierzytelnienie tłumaczenia, czy to całego świadectwa pochodzenia, czy też nazwy towaru, gdy tego urząd celny zażąda, może być dokonane bądź przez zaprzysiężonych tłumaczy, bądź przez izby przemysłowo-handlowe. Jeżeli jednak w świadectwie pochodzenia, dołączonem do przesyłki pocztowej, nazwa towaru, podana w języku obcym, jest dla urzędu celnego zrozumiała, to nie należy żądać tłumaczenia tej nazwy na język polski".

2) W § 7 ust. 3 końcowe zdanie zaczynające się od słów „przedłużenie może nastąpić o okres czasu i t. d." otrzymuje brzmienie: „przedłużenie może nastąpić o okres jednego roku".

3) § 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1) Jeżeli towary, pochodzące z jakiegokolwiek kraju traktatowego, nadejdą do polskiego obszaru celnego nie bezpośrednio z kraju pochodzenia, lecz za pośrednictwem innego kraju traktatowego, to cło konwencyjne może być zastosowane na podstawie świadectwa pochodzenia, wystawionego w tym kraju, przez który towar przechodzi. Kraje macierzyste (metropolje) mogą wystawiać świadectwa pochodzenia dla towarów, pochodzących z ich kolonij (o ile do danych kolonii stosuje się umowę handlową) nawet wtedy, gdy towar nie przechodzi przez kraj macierzysty, a przychodzi skądkolwiek do polskiego obszaru celnego. Takie świadectwa pochodzenia (dotyczące obu powyższych przypadków) mogą być wystawiane tylko przez izby przemysłowe, izby handlowe i inne upoważnione do tego instytucje gospodarcze i powinny być zaopatrzone w wizę urzędu Konsularnego Rzeczypospolitej Polskiej, stosownie do przepisu § 6 ust. 2. Świadectwa powyższe powinny zawierać dane, wymienione w § 4 ust. 2 i 3. Przepisy § 9 powinny być zachowane".

4) § 8 uzupełnia się przez dodanie następującego ustępu:

„3) Postanowienia ustępów 1—2 nie mają oczywiście zastosowania w tych przypadkach, gdy umowy zastrzegają, że świadectwa pochodzenia na pewne określone towary, powinny być wystawiane w kraju pochodzenia przez ści-

sle wymienione instytucje n. p. świadectwa pochodzenia na biżuterję jabłoniecką i t. p.".

5) § 9 uzupełnia się przez dodanie następujących ustępów (5—7):

„5) Jeżeli towary, pochodzące z kraju traktatowego, przed przywozem do polskiego obszaru celnego weszły w innym kraju traktatowym do wolnego obrotu (skutkiem tego strona nie może przedstawić zaświadczenia, przewidzianego w ust. 1), to cło konwencyjne może być również zastosowane, ale pod warunkiem, że niezależnie od świadectwa pochodzenia, pochodzenie towaru zostanie zbadane i protokólarnie stwierdzone przez biegłych, powołanych przez urząd celny na koszt strony. Urząd celny może odstąpić od powoływania biegłych, jeżeli niema żadnych wątpliwości, że towar pochodzi z kraju, wskazanego w świadectwie pochodzenia (np. maszyna opatrzona jest marką i znakami, wskazującemi niewątpliwie na wyprodukowanie w kraju, wymienionym w świadectwie pochodzenia i t. p.). Jeżeli według opinji biegłych towar pochodzi z innego kraju aniżeli wskazany w świadectwie pochodzenia, wówczas cło konwencyjne nie może być zastosowane.

6) W sprawie powoływania biegłych należy zwracać się do izb przemysłowo-handlowych, a na obszarze W. M. Gdańska do Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku; biegli ci muszą być zaprzysiężeni przez wzmiankowane wyżej instytucje. Biegli mogą wydawać opinię również na podstawie prób towaru, których wydzielenie powinno odbyć się zgodnie z postanowieniami § 228 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

7) Protokół opinii biegłych należy dołączyć do wyniku rewizji. W przypadku, gdy urząd celny nie powołał biegłych, należy w wyniku rewizji, w rubryce „uwagi" podać, na podstawie jakich danych zostało ustalone pochodzenie towaru i że nie było żadnych co do tego wątpliwości".

Jednocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 23398/3/35 z dnia 1 września 1935 r. w sprawie tłumaczenia nazw towarów, podanych w świadectwach pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 25, poz. 366).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

721.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1935 r.

L. D. IV. 32501/3/35

o specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 18 listopada 1935 r., w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Monitor Polski Nr. 264, poz. —), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Towary podlegające kontroli obrotu.

§ 1. Świadectw rozrachunkowych wymaga się w przywozie i wywozie następujących towarów:

1) w przywozie:

a) towarów, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej, a zgłaszanych do odprawy celnej ostatecznej i warunkowej w obrocie czynnym uszlachetniającym i reparacyjnym;

b) towarów, pierwotnie wywiezionych z polskiego obszaru celnego i następnie powracających z Rzeszy Niemieckiej, po dokonaniu tam uszlachetnienia lub naprawy (powrotny przywóz w obrocie biernym uszlachetniającym i reparacyjnym);

2) w wywozie:

a) towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego, a wywożonych do Rzeszy Niemieckiej ostatecznie;

b) towarów, wywożonych z polskiego obszaru celnego do Rzeszy Niemieckiej w obrocie biernym uszlachetniającym i reparacyjnym;

c) towarów, pierwotnie przywiezionych z Rzeszy Niemieckiej i następnie tam powracających, po dokonaniu na polskim obszarze celnym uszlachetnienia lub naprawy (powrotny wywóz w obrocie czynnym uszlachetniającym i reparacyjnym).

§ 2. Pochodzenie towaru określa się podług zasad, ustalonych w art. 19 prawa celnego oraz w § 12 przepisów wykonawczych do prawa celnego. Orientacyjną wskazówką co do pochodzenia towaru, w razie braku świadectwa pochodzenia, jest nadejście towaru z Rzeszy Niemieckiej. Przy towarach, nadchodzących przez inny odcinek granicy (z innych państw)

w razie braku świadectwa pochodzenia, za towar, pochodzący z Rzeszy Niemieckiej należy uważać również taki towar, którego cechy względnie opakowanie wskazują na pochodzenie z Rzeszy.

§ 3. Nie należy wymagać świadectw rozrachunkowych w przywozie i wywozie następujących towarów:

1) w przywozie:

a) towarów, pochodzących z kraju trzeciego, a przewożonych za bezpośrednim dokumentem przewozowym tranzytem przez Rzeszę Niemiecką do polskiego obszaru celnego;

b) towarów, pochodzących z kraju trzeciego i nadanych do przewozu do polskiego obszaru celnego w Rzeszy Niemieckiej, jeżeli pochodzenie towaru z kraju trzeciego udowodnione zostanie odpowiedniem zaświadczeniem, że towar przez cały czas przechowywania i przeładowania w Rzeszy Niemieckiej znajdował się pod kontrolą celną i nie wszedł tam do wolnego obrotu; zaświadczenie takie powinno odpowiadać przepisom § 9 okólnika L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r.;

c) towarów, pochodzących z kraju trzeciego, a wprowadzonych w Rzeszy Niemieckiej do wolnego obrotu, jeżeli strona przedstawi odpowiednie świadectwo pochodzenia, wystawione zgodnie z przepisami okólnika L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. w brzmieniu zmienionem okólnikiem L. D. IV. 30521/3/35, przyczem urząd celny może, w razie wątpliwości, zażądać zbadania pochodzenia towaru przez biegłych (§ 9 ust. 5—7 cytowanego wyżej okólnika);

d) towarów polskich, zwalnianych od cła, jako zwracane z Rzeszy Niemieckiej poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym (art. 72 prawa celnego oraz powrotny przywóz w innych przypadkach odprawy warunkowej);

e) towarów, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej, a odprawianych warunkowo poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym, pod warunkiem, że strona, oprócz zabezpieczenia należności celnych, złoży dodatkowe zabezpieczenie w wysokości wartości towaru, o ile nie złożyła już dodatkowego zabezpieczenia z innego tytułu (np. dla towarów zakazanych do przywozu); odnośnie dodatkowego zabezpieczenia w wysokości wartości towaru, jako gwarancji powrotnego wywozu, mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 67 przepisów wykonawczych do prawa celnego oraz § 51 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych;

2) w wywozie:

a) towarów, pochodzących z kraju trzeciego, a przewożonych tranzytem przez polski obszar celny do Rzeszy Niemieckiej za bezpośrednim dokumentem przewozowym;

b) towarów, pochodzących z kraju trzeciego, a nadawanych do przewozu do Rzeszy Niemieckiej na polskim obszarze celnym, jeżeli nie weszły na polskim obszarze celnym do wolnego obrotu;

c) towarów, pochodzenia niemieckiego, powracających do Rzeszy Niemieckiej poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym (art. 73 prawa celnego oraz powrotny wywóz w innych przypadkach odprawy warunkowej);

d) towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego, wywożonych za dokumentem przewozowym, opiewającym na Rzeszę Niemiecką, lecz przeznaczonych do kraju trzeciego, jeżeli eksporter złoży przy odprawie celnej deklarację według wzoru Nr. 3, stwierdzającą, że wywożony przez niego towar jest przeznaczony do kraju trzeciego;

e) towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego, a wywożonych do Rzeszy Niemieckiej w innych przypadkach odprawy warunkowej, poza obrotami: uszlachetniającym i reparacyjnym.

§ 4. Poza zwolnieniami, przewidzianemi w § 48 ust. 11-a i 56 ust. 8-a przepisów wykonawczych do prawa celnego, w brzmieniu nadanem rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 481), żadne inne zwolnienia od przedłożenia świadectwa rozrachunkowego w obrocie towarowym polsko-niemieckim nie są przewidziane, w szczególności nie są wolne od obowiązku przedstawiania świadectw rozrachunkowych przesyłki, odprawiane w ruchu pocztowym, (o ile nie są objęte wzmiankowanemi zwolnieniami), jak też górnośląski obrót towarowy, dokonywany na podstawie polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej z dnia 15 maja 1922 r.

Ogólne przepisy o świadectwach rozrachunkowych i deklaracjach.

§ 5. Składane przy odprawie celnej świadectwa rozrachunkowe wystawiane będą przez Komisję Rządową Kontroli Obrotu Towarowego Polsko-Niemieckiego (instytucja wystawiająca) i doręczane zainteresowanym importerom i eksporterom za pośrednictwem izb przemysłowo - handlowych oraz innych instytucyj lub organizacyj gospodarczych (instytucje wydające świadectwa).

§ 6. Świadectwo rozrachunkowe według wzoru Nr. 1 (na przywóz) składa się z 2-ch części, a mianowicie z właściwego świadectwa,

które pozostawia się w urzędzie celnym, oraz z odcinka kontrolnego, wysyłanego po dokonaniu odprawy celnej do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie.

§ 7. Świadectwo rozrachunkowe według wzoru Nr. 2 (na wywóz) składa się z 3-ch części: z właściwego świadectwa, które pozostawia się w urzędzie celnym, odcinka kontrolnego, wysyłanego do wymienionej w § 6 instytucji po dokonaniu wywozu oraz odcinka, przeznaczonego dla eksportera, który wydaje się stronie, zgłaszającej towar do odprawy wywozowej.

§ 8. Świadectwo rozrachunkowe ważne jest w ciągu miesiąca od daty wystawienia i służy tylko do jednorazowej odprawy celnej; jest ono w ruchu towarowym polsko-niemieckim dokumentem, stwierdzającym wyłącznie dopełnienie warunków kontroli i nie zwalnia strony od obowiązku przedstawiania innych dokumentów, wymaganych przepisami przy odprawie danego towaru (np. pozwolenia na przywóz Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, uprawniającego do zwolnienia od cła wywozowego i t. d.).

§ 9. Świadectwa rozrachunkowe powinny być wypełnione według rubryk pismem czytelnem (recznem lub maszynowem) oraz powinny być zaopatrzone w podpis i pieczęć Komisji Rządowej Kontroli Obrotu Towarowego Polsko-Niemieckiego, jak również w podpis i pieczęć instytucji, za której pośrednictwem zostały wydane. Podpisy członków Komisji Rządowej mogą być zastąpione pieczątką (facsimile), natomiast podpisy członków instytucji wydającej świadectwo, powinny być oryginalne.

§ 10. Przy stosowaniu świadectw rozrachunkowych, należy przestrzegać następujących przepisów:

a) jeżeli w świadectwie rozrachunkowem niema wskazanej pozycji taryfy celnej, to świadectwo mimo to jest ważne; jeżeli zachodzi wyraźna rozbieżność między nazwą towaru, a ewentualnie wymienioną w świadectwie pozycją taryfy celnej, należy takie świadectwo zwrócić stronie celem poprawienia tego świadectwa lub uzyskania nowego;

b) rubryki Nr. 2 i 3 właściwego świadectwa powinny być wypełniane w zależności od tego, co jest podstawą wymiaru cła;

c) gdy podstawa wymiaru cła jest waga, powinny być podane w rubryce 3 w zasadzie obie wagi: brutto i netto; gdy jednak towar podlega ocleniu według wagi brutto, lub gdy towar nadchodzi bez opakowania (luzem), to wówczas może być podana tylko jedna waga;

d) urząd celny może wypuścić do wolnego obrotu nadwyżki towaru, nieprzekraczające 5% ponad odpowiednią wagę, wskazaną w świadectwie;

e) urząd celny nie bada, czy osoby lub firmy, wymienione w świadectwach rozrachunkowych, są zgodne z osobami lub firmami, wymienionemi w dokumentach przewozowych, handlowych i innych;

f) towar powinien co do jakości odpowiadać nazwie towaru wskazanej w świadectwie oraz pozycji taryfy celnej, jeżeli ta jest podana w świadectwie;

g) świadectwa rozrachunkowe, zawierające ślady wycierań, wymazywań, względnie poprawki nieomówione, nie mogą być przez urząd celny honorowane; wszelkie poprawki powinny być uskutecznione przez przekreślenie tekstu pierwotnego i wypisanie nowego, a ponadto omówione przez instytucję wydającą świadectwo.

§ 11. Deklarację o wywozie towarów poza obrotem rozrachunkowym według wzoru Nr. 3 (w 2-ch egzemplarzach) składa eksporter wówczas, gdy towar nadany jest wprawdzie do miejscowości, położonej w Rzeszy Niemieckiej, lecz przeznaczony jest do kraju trzeciego. Urząd Celny nie jest powołany do badania, czy towar istotnie jest przeznaczony do kraju trzeciego. Wymieniona deklaracja może być sporządzona pismem ręcznem lub maszynowem, albo też na formularzach wykonanych własnym nakładem przez strony zainteresowane.

Deklarację taką może wystawić zarówno sam eksporter, jak i strona zgłaszająca towar do odprawy celnej (np. agenci celni, agencje celne P. K. P.).

Świadectwa rozrachunkowe na przywóz.

§ 12. Po dokonaniu odprawy celnej przywozowej, odcinek kontrolny świadectwa rozrachunkowego powinien być wypełniony według rubryk, pismem czytelnem i zaopatrzony podpisem naczelnika urzędu celnego, względnie upoważnionego przez niego urzędnika oraz pieczęcią urzędu celnego. Gdyby, spowodu znacznej ilości pozycyj w wyniku rewizji, nie można było ich wypisać w rubrykach, należy wyszczególnić je na odwrotnej stronie odcinka, względnie na osobnej kartce, którą należy dołączyć trwale do odcinka kontrolnego. Adnotacje na odwrotnej stronie odcinka względnie na osobnej kartce powinny być zaopatrzone również w podpis i pieczęć. W rubryce: „pozycja taryfy celnej" podaje się tylko pozycję i punkt bez liter i uwag. Po wypełnieniu, odcinki kontrolne powinny być odłączone od świadectw i wysłane następnego dnia do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie (ul. Moniuszki 10). Właściwe świadectwa rozrachunkowe dołącza się do zgłoszeń celnych (ustnych względnie pisemnych).

Świadectwa rozrachunkowe na wywóz i deklaracje.

§ 13. Przy wywozie towarów, podlegających specjalnej kontroli, należy stosować się do następujących wskazówek:

a) odcinki kontrolne oraz odcinki przeznaczone dla eksporterów wypełnia się po dokonaniu odprawy celnej wywozowej i zaopatruje się je w podpis i pieczęć urzędu celnego, po wywozie towaru zagranicę; w tym celu, jeżeli towar został odprawiony w wewnętrznym urzędzie, należy odczekać potwierdzenia wywozu zagranicę z granicznego urzędu celnego; to samo dotyczy deklaracyj o wywozie towarów poza obrotem rozrachunkowym (wzór Nr. 3);

b) po stwierdzeniu wywozu zagranicę, odcinki kontrolne oraz II egzemplarze deklaracyj wzoru Nr. 3 przesyła się na drugi dzień do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie; odcinki przeznaczone dla eksporterów doręcza się stronie, która zgłaszała towar do odprawy celnej wywozowej;

c) właściwe świadectwa rozrachunkowe oraz I egzemplarze deklaracyj (wzór Nr. 3) urząd celny dołącza do dokumentów celnych, a jeżeli na dany towar nie został wystawiony żaden dokument celny, przechowuje się je łącznie z deklaracjami wywozowemi na towary wolne od cła wywozowego (§ 55 ust. 3 przep. wykon. do prawa celnego);

d) właściwe świadectwo rozrachunkowe (pozostające w urzędzie celnym) zawiera u spodu rubrykę: „towar wywieziono zagranicę dnia . . . .“; rubrykę tę urząd celny wypełnia wtedy, gdy na dany towar nie wystawiono żadnego dokumentu celnego, t. j. ani kwitu celnego ani deklaracji wywozowej;

e) jeżeli eksporter wywozi towar do Rzeszy Niemieckiej za pośrednictwem wolnego obszaru celnego (wolnej strefy celnej), to może przedstawić świadectwo rozrachunkowe, względnie deklarację (wzór Nr. 3) albo:

I. w chwili odprawy celnej i wywozu do wolnego obszaru celnego, albo

II. w chwili wywozu z wolnego obszaru celnego do Rzeszy Niemieckiej.

W każdym przypadku potwierdzenie odcinków świadectw względnie deklaracyj (wzór Nr. 3) może mieć miejsce dopiero po wywiezieniu towaru z wolnego obszaru celnego do Rzeszy Niemieckiej w myśl zasady przyjętej w ust. a).

§ 14. Przy wywozie towarów do Rzeszy Niemieckiej w przesyłkach pocztowych tok postępowania jest następujący:

a) towary podlegające specjalnej kontroli wolne od cła i ograniczeń wywozowych, mogą być nadawane do wywozu we wszystkich urzędach pocztowych; jeżeli towary te są nadawane w urzędach pocztowo-celnych, to podlegają odprawie w tych urzędach, — jeżeli zaś są nadawane w zwykłych urzędach pocztowych, to podlegają odprawie celnej w urzędach wymiany, których staraniem i środkami odbywa się otwarcie przesyłek, zapakowanie spowrotem towaru i osznurowanie;

b) eksporter, nadając taki towar, oprócz innych dokumentów wymaganych przepisami celnemi i pocztowemi powinien dołączyć do przesyłki również świadectwo rozrachunkowe względnie deklarację o wywozie towarów poza obrotem rozrachunkowym;

c) urząd celny wypełnia odcinki świadectwa rozrachunkowego (wzór Nr. 2) po dokonaniu rewizji celnej i poświadcza je dopiero po otrzymaniu od organów pocztowych potwierdzenia wywozu towarów zagranicę, poczem odcinki kontrolne należy wysłać do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie. Odcinki przeznaczone dla eksportera, urząd celny doręcza zgłaszającemu się eksporterowi, jeżeli przesyłka odprawiona została w urzędzie pocztowo - celnym, albo wydaje urzędowi pocztowemu, jeżeli przesyłkę odprawiono w urzędzie wymiany.

Przepisy końcowe.

§ 15. Jeżeli towar, odprawiony pierwotnie na podstawie świadectwa rozrachunkowego według wzoru Nr. 1 lub 2, zostaje zwrócony zagranicę względnie przywieziony z zagranicy i korzysta z tego tytułu, na zasadzie art. 72 i 73 prawa celnego ze zwolnienia od cła, należy o tym fakcie, po dokonaniu odprawy celnej, zawiadomić Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego w Warszawie, podając: a) nazwę firmy, b) nazwę towaru i pozycję taryfy celnej, c) ilość towaru, d) serję i numer świadectwa rozrachunkowego, na którego podstawie został odprawiony pierwotnie towar. Przy powrotnym przywozie względnie wywozie tych towarów, zgodnie z przepisami § 3 ust. 1-d i 2-c, nie należy wymagać świadectw rozrachunkowych, względnie deklaracyj (wzór Nr. 3).

§ 16. Przepisy o specjalnej kontroli mają zastosowanie do towarów zgłoszonych do odprawy celnej ostatecznej lub warunkowej, począwszy od dnia 20 listopada 1935 r. Przy odprawie towarów, zgłoszonych do odprawy celnej ostatecznej lub warunkowej do dnia 19 listopada 1935 r. włącznie, nie wymaga się przedstawienia świadectw rozrachunkowych lub deklaracyj o wywozie towarów poza obrotem rozrachunkowym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

722.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31865/3/35

w sprawie wykonania rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1935 r. o ograniczeniach obrotu towarowego z Włochami oraz posiadłościami włoskiemi.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1935 r. o ograniczeniach obrotu towarowego z Włochami oraz posiadłościami włoskiemi (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 510), wyjaśnia się co następuje:

1. Posiadłościami włoskiemi są: Wyspy Egejskie, Libja (Trypolitanja i Cyrenaika), Erytrea, Somalja włoska.

2. Wymienione na wstępie rozporządzenie nie dotyczy tranzytu.

3. O ile towar przychodzi (niezależnie od jego pochodzenia) albo pochodzi z Włoch lub posiadłości włoskich, przedstawione przez stronę pozwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na przywóz towaru nie zwalniają od ograniczeń ustanowionych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1935 r., do czasu pozostawania jego w mocy.

4. Postanowienia § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 13 listopada 1935 r. mają zastosowanie do odprawy ostatecznej i warunkowej, nie odnoszą się natomiast do przyjęcia towaru na skład celny.

5. Postanowienia § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 13 listopada 1935 r. nie ma zastosowania do towarów zalegających w magazynach i składach celnych, o ile nadane zostały do przywozu do polskiego obszaru celnego najpóźniej w przeddzień wejścia w życie wymienionego rozporządzenia.

6. Naruszenia postanowień zawartych w rozporządzeniu z dnia 13 listopada 1935 r. będą karane według przepisów art. 45—52 ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

723.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 29644/3/35

w sprawie postępowania przy powrotnym przywozie towarów krajowych, częściowo zwróconych z zagranicy.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Zdarzają się przypadki, że część przesyłki towarów krajowych, wywiezionych zagranicę, zostaje zwrócona do kraju i zwolniona od cła na podstawie art. 72 prawa celnego oraz § 125—128 przepisów wykonawczych do prawa celnego, część zaś przesyłki pozostaje dalej zagranicą.

W związku z tem wyjaśnia się, że przy odprawie celnej takich przesyłek zwrotnych nie należy zatrzymywać w urzędzie celnym kwitów celnych wywozowych względnie deklaracyj wywozowych, gdyż inaczej strona byłaby pozbawiona dowodu wywiezienia towaru co do części przesyłki, pozostawionej zagranicą, lecz dokumenty te należy zwracać stronom, po odnotowaniu na kwicie celnym wywozowym względnie na deklaracji wywozowej ilości towaru zwróconego do kraju i zwolnionego od cła.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

724.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dn. 9 listopada 1935 r.

w sprawie 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

Do

wszystkich Władz Centralnych, Banku Gospodarstwa Krajowego, Banku Polskiego, Państwowego Banku Rolnego i Pocztowej Kasy Oszczędności.

W związku z obwieszczeniem Pana Ministra Skarbu z dnia 9 listopada 1935 r. w sprawie częściowej zmiany obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1935 r. o wypuszczeniu 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej, pozostałe do uiszczenia 3 raty z tytułu subskrypcji 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej, których terminy płatności zapadają w grudniu 1935 r., w styczniu i w lutym 1936 r., rozkłada się na

10 rat miesięcznych z terminem płatności do dnia 5-go każdego miesiąca, począwszy od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 5 września 1936 r.

Przykład 1: Funkcjonarjusz zadeklarował na 3% Premjową Pożyczkę Inwestycyjną 200.— zł w gotówce, wpłacił 7 rat = 140.— zł, pozostało 3 raty na sumę zł 60.—, która to kwota zostaje rozłożona na 10 rat po 6.— zł miesięcznie.

Przykład 2: Funkcjonarjusz subskrybował złotych 300.—, w tem 50.— zł obligacją 6% Pożyczki Narodowej, wpłacił 7 rat = 175.— zł, pozostało 3 raty na sumę zł 75.—. Resztę należności należy potrącić w 10 ratach po 7 zł 50 gr miesięcznie.

Nadmienia się, że wobec rozłożenia reszty należności na 10 rat, subskrybenci korzystający z tej ulgi, tracą prawo do kuponu 3-go, płatnego w dniu 1 maja 1936 r., natomiast otrzymają kupon 4-ty (wrześniowy), obligacje zaś zostaną im wydane do dnia 20 listopada 1936 roku.

Na żądanie poszczególnych subskrybentów może być reszta należności potrącona w dotychczasowych terminach z prawem do kuponu 3-go.

W związku z powyższą akcią placówki otrzymają dodatkowe druki kartoteki.

Delegat
do spraw 3% Premiowej
Pożyczki Inwestycyjnej.
(—) *Minkowski*

725.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 27023/3/35

w sprawie stosowania zniżek celnych i zwolnień od cła, uzależnionych od pozwoleń lub zaświadczeń.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Pozwolenia Min. Skarbu na zastosowanie zniżki celnej lub zwolnienia od cła, udzielane na podstawie delegacyi, zawartych w taryfie celnej przywozowej lub na podstawie rozporządzeń wydanych w oparciu o art. 23 ust. 1 a prawa celnego, mają wyznaczone okresy ich ważności. Przy stosowaniu tychże pozwoleń, w związku z postanowieniami art. 46 ust. 6, art. 69 ust. 3 oraz art. 71 ust. 6 prawa celnego, należy mieć na uwadze następujące zasady:

1) W przypadku, gdy należności celne zostają uiszczone w terminie, przewidzianym w art. 116 prawa celnego oraz § 207 przep. wykonawczych do prawa celnego, to strona ma prawo do zniżki celnej lub zwolnienia od cła **obowiązujących w dniu złożenia zgłoszenia celnego,** jeżeli przed wydaniem towaru do wolnego obrotu przedstawi urzędowi celnemu pozwolenie Min. Skarbu, którego ważność nie upłynęła jeszcze w dniu złożenia zgłoszenia celnego; okoliczność, iż pozwolenie nosi datę późniejszą od daty złożenia zgłoszenia celnego, nie pozbawia strony prawa do zniżki celnej lub zwolnienia od cła, jeżeli w dniu złożenia zgłoszenia celnego obowiązywała podstawa prawna wydanego pozwolenia (t. j. delegacja w taryfie celnej względnie rozporządzenie o zniżkach celnych lub zwolnieniach od cła).

2) Gdy należności celne nie zostały uiszczone w terminie wyżej wskazanym t. j. w terminie, przewidzianym w art. 116 prawa celnego i § 207 przep. wykonawczych do prawa celnego, to strona ma prawo do zniżki celnej lub zwolnienia od cła **obowiązujących w dniu uiszczenia należności celnych,** jeżeli przedstawi ważne w tym dniu pozwolenie Min. Skarbu.

Powyższe wyjaśnienia mają analogiczne zastosowanie do zniżek celnych lub zwolnień od cła, uzależnionych od przedstawienia zaświadczeń (np. izb przemysłowo-handlowych), oraz do zniżek konwencyjnych, obowiązujących w pewnych okresach czasu.

Zaznacza się, że przy dodatkowem stosowaniu autonomicznych zniżek celnych lub zwolnień od cła do towarów oclonych za cłem normalnem mają zastosowanie specjalne w tym względzie przepisy, obowiązujące w danym czasie.

Jednocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 14165/3/32 z dnia 23 czerwca 1932, w sprawie wymierzania należności celnych przy stosowaniu ulg celnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 23, poz. 363).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

726.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 listopada 1935 r.

L. D. IV. 29089/2/35

w sprawie stosowania ceł konwencyjnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Ze stawki konwencyjnej w wysokości 160 zł od 100 kg., przyznanej Szwajcarji na środki zwilżające oraz inne preparaty pomocnicze osobno niewymienione, używane do wykańczania wyrobów włókienniczych (ex poz. 490) w Układzie Dodatkowym z dn. 3 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 312 z r. 1935) korzystać mogą również inne kraje w ramach przyznanej tym krajom, w umowach z nimi zawartych klauzuli największego uprzywilejowania, o ile będą zachowane warunki podane w protokóle końcowym do wspomnianego wyżej Układu Dodatkowego (deklaracja wytwórcy i deklaracja odbiorcy poświadczone i t. d., patrz Dz. U. R. P. Nr. 46 z r. 1935 strona 789).

Złożenie wzmiankowanych deklaracyj nie uwalnia od obowiązku przedłożenia świadectwa pochodzenia, wymaganego przy stosowaniu stawek konwencyjnych.

Jedynie produkty szwajcarskie o fantazyjnych nazwach, wyszczególnionych we wspomnianym protokóle końcowym (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 312 strona 789 z r. 1935) i wytworzone w zakładach, podanych w tym samym miejscu protokółu końcowego, są zwolnione od obowiązku przedłożenia świadectwa pochodzenia.

2) Ustalone w Umowie Handlowej Polsko-Brytyjskiej z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 380 z 1935 r.) konwencyjne stawki celne dla wyszczególnionych w tejże umowie przetworów chemicznych z poz. 490 p. 2 lit. b, c, d, e w Liście Pierwszej i stosowane pod warunkiem zachowania postanowień zawartych w uwadze do poz. 490 w tejże Liście, nie są zwolnione od przedłożenia świadectw pochodzenia.

Zniżki te (poz. 490 p. 2 lit. b, c, d, e) nie przenoszą się na inne państwa traktatowe, ponieważ dotyczą towarów wymienionych pod postacią specjalnych nazw fantazyjnych (firmowych), chyba, że inne państwa mające prawa licencyjne do produkowania tych środków o takich samych nazwach, uzgodnią z Polską nazwę instytucji, która będzie zaświadczała faktury, podobnie jak to robi Association of British Chemical Manufacturers w Londynie.

3) Konserwy rybne pochodzenia szwedzkiego, stanowiące ryby z gatunków clupea spratus i clupea harengus, nawet bez głów i ości, w oliwie lub przyprawie pomidorowej i t. p., chociażby z korzeniami, objęte poz. 256 p. 3 lit. odp. taryfy celnej przywozowej, sprowadzane pod nazwą „ensjovis", mogą korzystać na podstawie klauzuli największego uprzywilewania przewidzianej w Traktacie Handlowym polsko-szwedzkim z dnia 2 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70 poz. 490 z r. 1925) ze stawek konwencyjnych, ustalonych dla takichże konserw rybnych pochodzenia norweskiego, sprowadzanych pod nazwą „ansjos" (protokół taryfowy z dnia 8 stycznia 1935 r. do Traktatu Handlowego polsko-norweskiego (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 463 z r. 1935).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

727.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 listopada 1935 r.

L. D. IV. 28695/3/35

w sprawie przewozu samochodami Poczty przesyłek pocztowych przez granicę celną.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 57 i 75 prawa celnego Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) Przewóz przesyłek pocztowych samochodami Poczty przez granicę celną może się odbywać tylko na tych drogach celnych, które zostaną w tym celu wyznaczone przez właściwą terytorjalnie Dyrekcję Ceł w porozumieniu z krajowym (polskim względnie gdańskim) Zarządem Pocztowym.

2) Jeżeli na skutek porozumienia będą dopuszczone do przewozu przesyłek pocztowych przez granicę celną samochody pocztowe państwa sąsiedniego, ustala się następujący tryb postępowania:

a) Samochody pocztowe zagraniczne podlegają odprawie warunkowej, przyczem termin ostatecznego wywozu spowrotem zagranicę takich samochodów ustala się na okres jednego roku od daty odprawy. Termin ten może być przez Dyrekcję Ceł przedłużany na dalsze okresy jednoroczne jednak tylko w czasie trwania porozumienia z Zarządem Pocztowym państwa sąsiedniego co do przewozu przesyłek pocztowych.

b) Na dowód dokonanej odprawy warunkowej zagranicznego samochodu pocztowego urząd celny wyda zaświadczenie przewidziane w § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 387), które uprawnia do częstokrotnego przekraczania granicy celnej na drogach celnych wyznaczonych w/g ustępu 1 niniejszego okólnika.

3) Dla samochodów pocztowych krajowych, przewożących przesyłki pocztowe z kraju do państwa sąsiedniego, urząd celny wydaje zaświadczenie przewidziane w § 27 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych.

4) Na zaświadczeniach dla samochodów pocztowych, wydanych według ust. 2 p. b i ust. 3, nie wymaga się każdorazowego odnotowywania wjazdu i wyjazdu samochodów; wymagane jest tylko odnotowanie w zaświadczeniu ostatecznego wyjazdu zagranicznego samochodu pocztowego. Ulgi powyższe nie zwalniają urzędów celnych od obowiązku każdorazowego zbadania, czy na podstawie wydanych zaświadczeń kursują przez granicę celną właściwe samochody.

5) Przy odprawie warunkowej samochodów pocztowych, przewidzianej w ust. 2 p. a, Dyrekcje Ceł mogą przyjąć, zamiast zabezpieczenia celnego, zobowiązanie krajowego Zarządu Pocztowego, że przed upływem okresu ważności warunkowej odprawy samochody zagraniczne będą wywiezione spowrotem zagranicę.

6) W przypadkach gdy samochód przeznaczony do przewozu przesyłek pocztowych ulegnie uszkodzeniu, to celem uniknięcia z tego powodu przerwy w wymianie poczty może być użyty do przewozu samochód zastępczy. Jeżeli chodzi o samochody zastępcze krajowe, urząd celny wyda zaświadczenie analogiczne do postanowień ust. 3, gdy zaś przesyłki przywiezie samochód zastępczy zagraniczny, urząd celny dokona odprawy warunkowej na podstawie oznajmienia Zarządu Pocztowego krajowego lub zagranicznego o uszkodzeniu właściwego samochodu i wyda na dowód dokonanej odprawy zaświadczenie według ustępu 2 p. b z ważnością na okres potrzebny do naprawy właściwego samochodu.

7) Odprawione warunkowo zagraniczne samochody pocztowe nie mogą być używane do innych celów prócz przewozu przesyłek pocztowych przez granicę celną na linjach w tym celu ustalonych. Do samochodów tych mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 3, 7, 8, 26 ust. 2, 28 ust. 2—3 oraz § 29 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych.

8) Przepis niniejszego okólnika ma zastosowanie również i w tych przypadkach, gdy samochody pocztowe, niezależnie od przewozu przesyłek pocztowych, przewożą również podróżnych.

9) Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim i obowiązuje do odwołania.

Dyrektor Departamentu:

(—) *St. Fr. Królikowski.*

728.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 listopada 1935 r.

L. D. V. 32613/1/35

w sprawie wynagrodzenia biegłych, wzywanych w trybie § 102 rozp. wykon. do ordynacji podatkowej.

Do

wszystkich izb skarbowych Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z postanowieniami §§ 101 do 104 rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że biegłym, wchodzącym w skład komisji dla ustalenia wysokości szkód i strat, poniesionych wskutek klęsk żywiołowych (§ 102 r. w.) — służy prawo do wynagrodzenia, przewidzianego w § 38 r. w., pod warunkiem określonym w § 42 rozporządzenia wykonawczego.

Wynagrodzenie to obciąża Skarb Państwa, ponieważ do udziału w czynnościach komisyjnych biegłych powołuje się z urzędu (§ 101 ust. 3 r. w.).

Przy określaniu wysokości wynagrodzenia biegłych należy stosować zasady, podane w §§ 39 i 40 r. w. W szczególności zaś jeżeli czynność biegłego wymaga zwykłych wiadomości rolnika lub leśnika, należy w zasadzie przyznawać wynagrodzenie według stawek najniższych.

Natomiast koszty podróży i diety delegatów wydziału powiatowego, biorących udział w czynnościach komisyjnych, pokrywają delegujące ich władze samorządowe.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie płatności podatków w m. listopadzie 1935 r.

W listopadzie płatne są podatki następujące:

1) do 15 listopada — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935, w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w październiku b. r. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji oraz przemysłowe I — V kategorji — prowadzące

prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 15 listopada — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu, osiągniętego przez notarjuszy (rejentów) i pisarzy hipotecznych w miesiącu październiku b. r.;

3) do 30 listopada — II rata podatku gruntowego za rok 1935;

4) do 30 listopada — reszta nadzwyczajnej daniny majątkowej za rok 1935, przez płatników I grupy kontyngentowej (rolnictwo);

5) do 5 listopada — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energji w czasie od 16—31 października; do 20 listopada — tenże podatek pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni listopada;

6) do 7 listopada — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur, rent i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych w październiku b. r.

Ponadto płatne są w listopadzie zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymują nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.